

ФАБИАН ЛЕНК

КЛЕТВАТА НА САМУРАЯ

Част 21 от „Детективи с машина на времето“

Превод от немски: Ирена Патулова, 2014

chitanka.info

КИМ, ЮЛИАН, ЛЕОН И КИЯ — ДЕТЕКТИВИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус^[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

[1] Темпус (от лат.) — време. — Б.пр. ↑

ПЪТЯТ НА ВОИНА

— Насам! — леко изнервен, господин Тебелман вдигна ръка, за да го видят всички двайсет и четирима ученици. После ги поведе към следващата голяма зала на Природонаучния музей, където в момента гостуваше изложбата „бушидо^[1] — пътят на война“. От нея посетителите можеха да научат много за епохата на самураите и нинджите. Изложбата бе представена за пръв път преди две седмици в един град, недалеч от Зибентан, но вече се бе превърнала в хит.

Леон, Ким и Юлиан бяха в центъра на шумна групичка от техния клас. Няколко момичета се кикотеха на някакъв смешен виц, който Леон не успя да чуе. Едно момче с очила пишеше есемеси, друго си похапваше шоколадов десерт. По всичко изглеждаше, че повечето съученици на тримата приятели изобщо не се интересуваха от изложбата.

Но не и Леон! Той беше изключително доволен — хем си беше спестил часа по математика, хем щеше да види нещо, което винаги го е вълнувало. Откакто се помнеше, легендарните бойни похвати и смелостта на самураите му бяха интересни.

— И така, това, което виждате пред себе си, са самурайски доспехи от шестнайсети век — заговори Тебелман, надвиквайки хихикането и шумоленето на хартийки. — Принадлежат на Коджима Ятаро^[2] — един от най-известните самураи. Погледнете шлема и маската!

Приятелите се приближиха към витрината.

— Не бих искал да се бия с воин с такива доспехи — измърмори Юлиан, който бе чел няколко книги за средновековна Япония.

— Е, едва ли ще ти се наложи — подхвърли иронично Ким.

Леон не можеше да откъсне очи от шлема, наподобяващ камбана. Шлемът бе тъмносин и целият украсен със златни клонки. Най-отгоре имаше златен дракон с разтворена пасть. Той изглеждаше страховито с разкрачените си крака, ужасяващите нокти, шиповете върху гърба и дългата, заострена опашка.

За ценителите представляваха интерес и другите елементи на доспехите — двайсет и три на брой. Те бяха изложени на специално табло заедно с кимоно^[3], дълъг до глезените панталон, наколенници и налакътници с метални закопчалки, кожена престилка от две части, предпазваща горната част на бедрата, тъмнокафяви кожени ръкавици с метални пластини отгоре, както и торба, в която се слагала отсечената глава на противника. Същинската яркочервена броня се състоеше от ду^[4] — късо елече от стоманени пластини, съединени помежду си, и соде — широки, подвижни нараменници. Коджима Ятаро носел ужасяваща жълта маска с остри рогове — за защита на лицето си и за да изглежда по-страховит.

„Прилича на ухилен дявол“, помисли си Леон.

— Въръжението включва лъка, наричан юми^[5], и двойка мечове, наречена дайшо^[6] — обясни Тебелман. — По-дългият меч се нарича катана^[7], а значително по-късият — уакизаши^[8]. Единствено самураите имали право да притежават това изключително скъпо оръжие.

— Уаки... какво? — попита съученичката им Лиза, дъвчейки дъвка.

Тебелман отвърна с подчертана досада:

— Уа-ки-за-ши! — произнесе го бавно, сякаш говореше на същество, лишено от разум.

— Вижте, на онази витрина са изложени два такива меча! — Леон посочи към една от витрините и понечи да тръгне натам.

— Стой тук! — извика учителят, на когото не убягна намерението на Леон.

Момчето послушно остана на мястото си.

— Целият живот на самураите е бил подчинен на техния етичен кодекс^[9], наречен бушидо. Те презирали смъртта, никога не губели самообладание и трябвало да бъдат благородни, верни и почтителни. Всички хора се прекланяли пред личността на самурая — продължи Тебелман, но очевидно все по-трудно надвикаше шумотевицата.

Леон се потупа по гърдите.

— По всичко изглежда, че съм роден за самурай — прошепна той на Юлиан и Ким.

— О, не, Леон! — простена Юлиан.

— Обучението на самураите започвало, когато били едва петгодишни, и преминавало през сурови изпитания. Дни наред трябвало да гладуват, през зимата живеели на студено или прекарвали цели нощи сами навън. Който плачел, го наказвали с бой. През целия си живот самураите се стремели към съвършенство. Но ако някой самурай претърпял поражение, покажел страх или бил победен, можел да защити честта си, като си направи сепуку^[10]...

— Какво, какво? — попита отново разсеяната Лиза.

— Се-пу-ку! Ритуално самоубийство — извика учителят, докаран почти до отчаяние. — Самураят забивал меч в корема си...

Сред учениците се понесе шепот.

— Тишина! — избухна Тебелман. — Днес сте нетърпими! Понякога ми се ще да съм шогун^[11] или поне даймьо^[12], а вие да сте самураи!

Леон вдигна ръка.

— Защо? Да не би шогунът да е нещо като върховен самурай?

Учителят енергично кимна.

— Най-послед един разумен въпрос! Самураите трябвало безпрекословно да се подчиняват на своя даймьо — това са князете в средновековна Япония. А най-високо в йерархията стоял шогунът. Когато се налагало, самураят трябвало да защитава своя даймьо с цената на живота си. А в нашия случай би трябвало поне да пазите тишина!

Леон бе малко разочарован, че самураите, изглежда, бяха само изпълнители на волята на господарите си. Беше си ги представял като бляскави, независими и сурови воители.

— Да, за съжаление — продължи учителят, забелязал разочарованието на Леон. — Те трябвало да се подчиняват, а понякога и да изпълняват безсмислени заповеди, като тази например — да поздравяват кучетата по улицата!

— Моля?! — изплъзна се от устата на Леон.

Тебелман се засмя.

— В японската столица Едо^[13], което в превод означава „устие“, някога имало един шогун, който се наричал Токугава Цунайоши^[14]. Бил роден в Годината на кучето^[15]. Затова той поставил всички бездомни кучета в Едо под свое покровителство. Заповядал да построят приют за 100 000 кучета, и всеки, включително и самураите,

трябвало да се покланя на кучетата и да се обръща към тях с думите „о, ину сама“, което означава „господин куче“.

Някои ученици се разкикотиха.

На Леон обаче това не му се стори смешно. Героиизираната представа, която си бе изградил за самураите, бе доста накърнена.

Междувременно учителят продължи:

— Доста самураи били вбесени, защото съгласно бушидо трябвало да се подчинят на заповедта. В Едо, сегашния Токио, се надигнали брожения, имало дори заговор срещу шогуна. Това се случило през 1700 година.

И Тебелман започна да разяснява символиката на Годината на кучето според китайския календар.

Леон обаче не слушаше... Самурай, който трябва да се покланя на куче? Каква нелепица! Възможно ли е? Направо е смехотворно и вероятно доста е разгневило благородните воители! В този момент Леон си пожела да разчепка по-подробно този въпрос, още повече че с Ким и Юлиан имаха прекрасната възможност да го направят...

Погледът му се спря на униформата, представена върху един манекен. Тя бе значително по-скромна от самурайската и напомняше повече на черен маскировъчен костюм. Около главата на манекена бе увит черен шал, имаше само една тясна цепка за очите.

— Това е нинджа — обясни Тебелман, когато групата спря пред манекена с черния костюм, и в очите му проблесна пламъче. — Нинджите също били воители в средновековна Япония, само че били нещо като шпиони или тайни агенти за специални мисии. Някои били професионални убийци, много бързи и ловки, и разполагали с невероятни оръжия като шурикените^[16], ножове, често във формата на звезда, предназначени за хвърляне — и учителят посочи към една витрина.

Шурикенът приличаше на малка звезда с четири лъча, побираше се в длан и блестеше матово. Личеше си, че лъчите на звездата са изключително остри. Във витрината имаше и други оръжия на нинджите: къс меч нинджато^[17], тризъбец, наричан сай^[18], и кусаригама^[19], верига, в единия край на която имаше сърп, а в другия — метална топка.

— Нинджите били ненадминати в ръкопашен бой без оръжие, но „без оръжие“ не бива да ви подвежда, защото самото тяло на нинджата

всъщност било оръжие. Били прочути с уменията си да се маскират, да се промъкват безшумно и да остават невидими. Много японци смятали нинджите за духове, защото изключително рядко можело да бъдат заловени — добави Тебелман.

Очите на Леон все повече се разширяваха.

— Нинджите едва ли е трябвало да се кланят на кучетата — без да се замисля, изрече той.

Учителят се разсмя.

— Имаш право. Нинджите не трябвало да се кланят нито на кучетата, нито дори на шогуна.

Леон кимна. След това дръпна Ким и Юлиан настрана.

— Мислите ли, че това с кучешкия шогун е истина? — прошепна той.

Ким сви рамене, а Юлиан отвърна:

— Щом Тебелман го казва... За по-сигурно обаче бих искал да го проверя в нашата библиотека. Съгласни ли сте?

— Иска ли питане? — без колебание отвърнаха Ким и Леон.

Леон обаче не им каза, че изпитва непреодолимо желание да се поразходят из средновековна Япония...

Късно следобед тримата любознателни приятели и невероятно красивата им котка с кехлибарена козина и смарагдовозелени очи прекрачиха прага на старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Юлиан разполагаше с ключ за библиотеката, която тъкмо беше затворила за посетители, така че бе изцяло на тяхно разположение.

— Ще започна с кучешкия шогун — извика Леон, когато стигнаха до залата, посветена на историята. — Как му беше името?

Ким се замисли.

— Добър въпрос, давай следващия?

— Добре, ще се опитам да го открия в интернет — каза Леон и включи един компютър.

През това време Юлиан и Ким разглеждаха книги и списания, посветени на периода на шогуните.

Ами Кия? Тя се бе свила на любимото си място — широкия перваз на прозореца, и наблюдаваше с полупритворени очи какво

правят приятелите.

— Ето пълен списък на всички шогунни! — извика Леон след около пет минути. — Те управлявали Япония между 1192 и 1913 година. Имало и император, тенно^[20], но действителната власт принадлежала на шогуните. Императорът оглавявал провеждането на важни религиозни празници, но нямал никакво влияние в политическата и военната сфера.

Момчето прегледа имената и се опита да си припомни името на кучешкия шогун. Внезапно лицето му засия.

— А това трябва да е той: Токугава Цунайоши!

— А, да, така се казваше! — потвърди Юлиан, надвесен над някаква статия.

— Цунайоши управлява от 1680 до 1709 година и издава закон, съгласно който кучетата трябва да бъдат поздравявани! — посочи монитора пред себе си Леон.

Юлиан се приближи към приятелите със списанието в ръце.

— Тук пише, че още тогава Едо имал близо един милион жители. И че градът никога не е бил по-великолепен, отколкото през 1700 година!

Ким на свой ред се присъедини към тях с книга в ръка.

— Вижте какви красиви кимона — каза тя и посочи към снимката на жена с високо вдигната коса и изискани копиринени одежди. — Ами тези великолепни фризури! Дали ще ми отива такава?

Леон се ухили.

— Не мисля. И изобщо изглежда така, сякаш жената е забучила в косата си пръчици от сладолед.

Ким хлопна книгата.

— За бога, Леон, в момента това е абсолютен хит в модата!

— Така ли, не съм забелязал — отвърна разсеяно Леон и прокара ръка през косата си, после започна да подръпва крайчеца на лявото си ухо, както винаги, когато се замисли.

— Много повече ме интересува друго нещо. Не мога да повярвам, че гордите самураи е трябвало да подвигат опашка пред кучетата... Тебелман спомена, че дори имало някакви размирици, при това именно през 1700 година...

За момент се възцари пълна тишина. Юлиан продължаваше да изучава статията в списанието.

— Тук има нещо интересно! Законът на кучешкия шогун вдигнал голяма шумотевица. Токугава Цунайoshi не се ползвал с особена симпатия, особено в средите на самураите. Много от влиятелните даймьо, или поне така пише тук, също не били в много добри отношения с шогуна. В Едо имало големи брожения, точно както ни каза Тебелман.

— Мога да си представя — подхвърли Леон. — Какво ще кажете да отскочим за малко до Едо в 1700-ата година? Така ще проучим въпроса из основи и ще разберем дали наистина е имало заговор. Вероятно ще имаме възможност да видим и някой от тези толкова тайнствени ниндзи.

— Добра идея! — извика Ким, без да се замисли. — По онова време Едо се е намирал в голям подем, както току-що прочете Юлиан. Хайде да направим една визита на Темпус.

Юлиан се поколеба за миг, но останалите бързо го убедиха да тръгне с тях.

Тримата избутаха встрани тежкия стелаж, монтиран върху релса, зад който бе скрит Темпус. Никой, освен тях не знаеше за съществуването на стаята на времето.

Леон отвори украсената с демонични муцуни врата и пристъпи в света на Темпус. Посрещнаха го белезникава мъгла и хиляди врати, разположени хаотично. Над всяка от тях бе изписано числото на определена година.

След Леон вървяха Ким, с Кия в ръце, и Юлиан. Приятелите пристъпваха по пулсиращия в ритъма на времето под и търсеха вратата с числото „1700“. Отвсякъде се разнасяха най-различни звуци.

Четвърт час се придвижваха опипом през стелещата се наоколо мъгла, но не откриха вратата, която търсеха.

Най-накрая Леон спря, а погледът му се плъзна наоколо.

— Дали да не се върнем? — попита Юлиан.

— Не, досега винаги сме намирали правилната врата. Защо да не я намерим и този път?

— Защото тъпата врата изобщо не е тук! — ядосано отвърна Юлиан.

Леон тъкмо се канеше да му отговори, когато нещо изсвистя край тях, прелетя през синята мъгла и се заби в една врата на дващестина крачки от тях.

— Какво беше това? — извика Ким, а гласът ѝ леко потрепери. Кия предупредително измяука.

— Ей сега ще видим — каза Леон и тръгна към вратата, която зееше широко отворена. Когато застана пред нея, видя числото, което блестеше отгоре.

— 1700! Нали ви казах! — провикна се Леон. После погледна онова, което се бе забило в касата на вратата, и ужасено се дръпна. Беше шурикен, едно от оръжията на нинджите!

— Трябва ли да го правим? — обърна се Леон към приятелите си.

В отговор Ким и Юлиан мълчаливо кимнаха, а Кия енергично измяука. Тримата се хванаха за ръце и се концентрираха върху Едо — само така Темпус щеше да ги отведе на правилното място. След това направиха една-единствена, но решителна крачка и пропаднаха в черното нищо.

[1] Бушидо (пътят на война) — нравствен кодекс на самураите, неписани правила, които воините трябвало да спазват в битка, в обществото, дори когато са сами със себе си. Бушидо определял изцяло начина на живот на воините. Изисквал от тях да бъдат безусловно верни на своя феодал, да са смели и доблестни, справедливи и добродетелни, да не допускат лъжа и привързаност към парите и богатството. Загубата на битка се смятало за позор и самураят можел да възвърне честта си чрез ритуално самоубийство — сепуку (харакири). — Б.пр. ↑

[2] Коджима Ятаро (1522–1582 г.) — легендарен японски самурай, известен с прозвището си Чудовището. — Б.пр. ↑

[3] Кимоно — традиционно японско облекло, носено от жени, мъже и деца. То има Т-образна форма, дълго е до глезените, има яка и дълги, широки ръкави. На кръста се прикрепва с пояс, наречен „оби“, който се завързва на гърба в красиви форми. Кимоната се изработват от коприна и все още се използват при официални случаи. — Б.пр. ↑

[4] Ду — нагръдник на самурайска броня, украсен богато с шнулове и пискюли. — Б.пр. ↑

[5] Юми — голям лък с дължина над 2 метра, изработван от бамбук, дърво и кожа. Изкуството на владеене на лъка било едно от

важните умения на самураите. Умелият самурай можел да улучи движеща се цел от разстояние 200 метра. — Б.пр. ↑

[6] Дайшо (на японски „голям и малък“) — чифт самурайски мечове, състоящ се от дълъг меч — катана, и къс меч — уакизаши. Дайшо можели да носят само самураите. — Б.пр. ↑

[7] Катана — голям двуръчен меч, с леко извито острие, дълго над 60 см и остро като бръснач. Държал се с две ръце и можел да се носи само от самураи. Изработването на катана било сложно изкуство. — Б.пр. ↑

[8] Уакизаши — къс японски меч. Дължината на острието е 30–61 см, общата дължина — 50–80 см. Влизайки в помещение, самураите оставяли катаната при слугите или на катанакаке — специална дървена поставка. Уакизаши винаги носели със себе си като лично оръжие. За разлика от катаната, който можел да се носи само от самураи, уакизаши бил разрешен за носене и от обикновени хора. — Б.пр. ↑

[9] Кодекс — съвкупност от правила, норми, убеждения, закони. — Б.пр. ↑

[10] Сепуку — ритуално самоубийство на самурай. Облечен в траурна бяла одежда, самураят се пронизвал с меч в стомаха в точката хара. Това самоубийство се нарича още харакири — (от „хара“ — център, и „кири“ — унищожаване). — Б.пр. ↑

[11] Шогун — съкратено от „сейи тай шогун“ (покорител на варварите). Първоначално почетно военно звание, с което императорът награждавал водачи на завоевателни военни походи. По-късно — военен диктатор, водач на военно правителство, който управлявал от името на императора. Само даймьо можел да стане шогун. — Б.пр. ↑

[12] Даймьо — феодален владетел, на когото са подчини други феодали — негови васали. Даймьо са най-видните представители на самурайските кланове. Само даймьо можел да стане шогун. — Б.пр. ↑

[13] Едо (яп. „устие“) — седалище на шогуните Токугава и столица на Япония. Днешно Токио. — Б.пр. ↑

[14] Токугава Цунайоши (1646–1709 г.) — петият шогун от династията Токугава. — Б.пр. ↑

[15] Година на кучето — година от китайския цикличен календар, който се състои от 12 години. Всяка от годините носи името на определено животно. След изреждането на 12-те години започва нов 12-годишен цикъл. Смята се, че всяко животно носи определени

характеристики, които се отнасят и до наречената на него година. Китайският календар бил популярен и в Япония. Има година на плъха, на бика, на тигъра, на заека, на дракона, на змията, на коня, на овцата, на маймуната, на петела, на кучето и на свинята. — Б.пр. ↑

[16] Шурикен — общо наименование на оръжия, предназначени за хвърляне, за близки атаки, за катерене. Обикновено са толкова големи, че да могат да се поберат в дланта на ръката, и имат формата на плоска звезда с няколко лъча. — Б.пр. ↑

[17] Нинджато (от яп. „мечът на нощта“) — меч, който се използвал от нинджите, по-дълъг от катана, с право острие. Нинджите го носели на гърба си, с ръкохватка, стърчаща над рамото. Това им позволявало да извадят меча по-бързо от противника. — Б.пр. ↑

[18] Сай — оръжие, подобно на тризъбец, но с къса дръжка и значително по-дълъг среден зъб. — Б.пр. ↑

[19] Кусаригама — метателно оръжие на нинджа: верига, завършваща със сърп в единия край и тежест в другия. Държи се с две ръце. С едната се хваща сърпът, с другата — веригата. Първо се мята веригата, за да се оплете противникът заедно с оръжието му, после светкавично се атакува със сърпа. — Б.пр. ↑

[20] Тенно (яп. „божествен син на небето“, или „небесен господар“) — титла на японския император. — Б.пр. ↑

ПОРТАТА КЪМ РЕКАТА

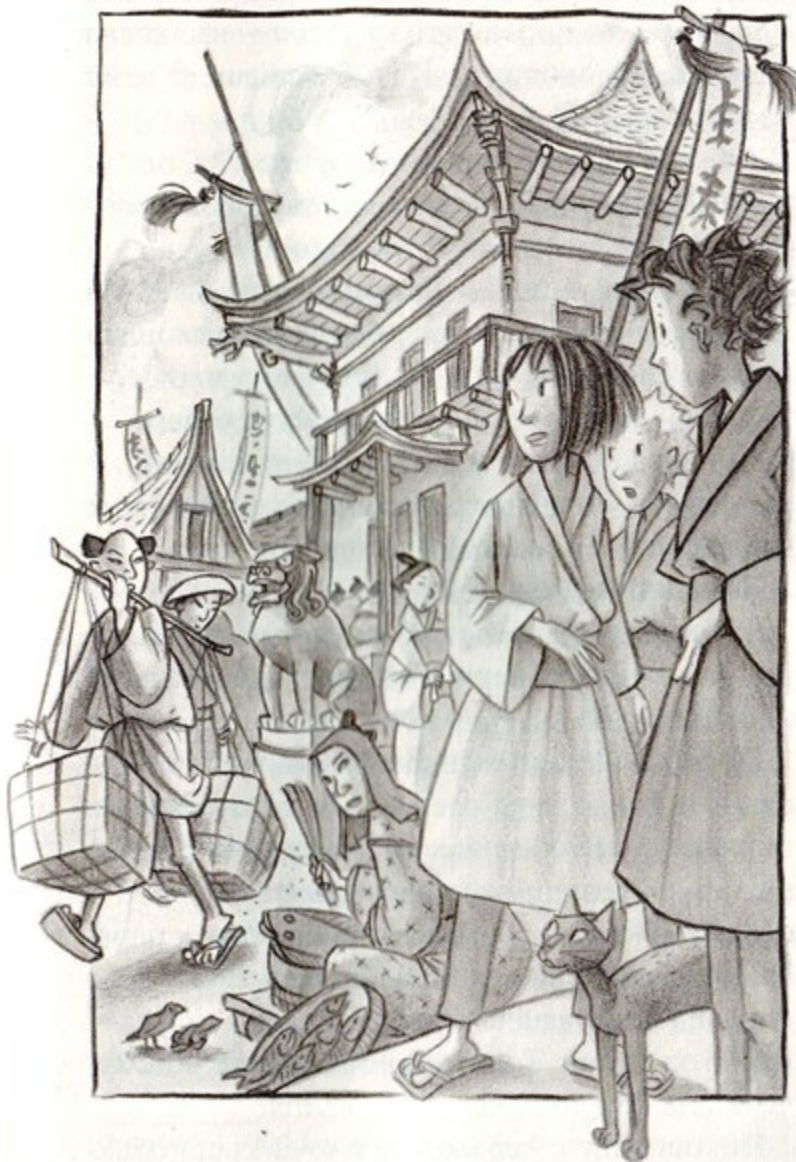
Едо ги посрещна, огрян от лъчите на следобедното пролетно слънце. Приятелите седяха пред каменна фигура, висока повече от два метра. Явно през нея Темпус ги беше довел тук. Фигурата изобразяваше озъбено, готово за скок същество, подобно на лъв. Край тях се носеше поток от хора, но никой не забеляза пристигането им. Кия направи гърбица и изсъска срещу лъва.

— Трябва да запомним тази фигура — напомни им Юлиан. — Тя е обратният ни билет към Зибентан... Леле, колко е огромен този храм!

Тримата изумено отстъпиха назад с вдигнати нагоре глави. Имаше и втори лъв, двете животни охраняваха входа към храм, висок около 12 метра. Храмът бе от дърво, боядисано в снежнобяло, островърхият му покрив бе покрит с червени плочи. Краищата на покрива бяха леко извити нагоре и придаваха на постройката въздушност и елегантност.

Пет широки стъпала водеха към открито преддверие с колони. От двете му страни имаше огромни тумбести вази, изрисувани с цветя. В преддверието, пред широко отворените врати, украсени с рисувани дракони, бяха коленичили богомолци. Внезапно богомолците започнаха да пляскаят с ръце и Юлиан, които бе чел няколко книги за Япония, си спомни, че така се опитват да привлекат вниманието на боговете. Нямаха право обаче да го правят във вътрешността на храма. Вътре можеха да го правят само облечените в бяло свещеници, които размахваха ароматни пръчици, застанали на входа.

Пред вратите имаше три големи купи, където поклонниците оставяха жертвените си дарове.

Силни викове привлякоха вниманието на Юлиан. Той се обърна и погледна към кръглия площад пред храма, където акробати демонстрираха уменията си и очакваха минувачите да ги възнаградят с някоя и друга монета. Впечатлен, Юлиан се огледа и очите му се приковаха в Леон.

— Я колко си модерен! — възкликна той.

Всъщност и тримата бяха облечени в дълги до земята кимона, пристегнати с широки оби^[1]. Под кимоната носеха обикновени сиви панталони и кожени сандали. Кимоното на Юлиан бе тъмнозелено, на Леон — наситеносиньо, а кимоното на Ким блестеше в меко червено.

Леон се огледа от горе до долу.

— Е, какво пък, на мен ми харесва. Освен това кимоното е много удобно!

— И аз мисля така. — Ким намигна на Юлиан. — Усещате ли този аромат? — и тя посочи към една гостилничка в края на площада, където млад мъж предлагаше супа с фиде.

— Гладен съм! Колко глупаво, че нямаме пари — измърмори Ким. — Момчета, нуждаем се от работа и подслон!

Юлиан въздъхна.

— В такъв случай да се огледаме. Може би ще успеем да намерим някого, който търси работна ръка.

Приятелите се оставиха потока от хора да ги повлече и не след дълго се озоваха на широка улица с множество магазини и работилници — имаше свещари, леяри, шивачи и един дърводелец, който изработваше паравани от дървени летви и хартия. Една жена продаваше красиви цветни полици, друга — масло за лампи. Така и не видяха бездомни кучета, на които някой да се кланя.

Покритите с керамични плочи къщи обикновено бяха двуетажни, направени от грубо дърво, а пролуките между дървените трупи бяха запълнени със смес от слама и глина.

Най-накрая стигнаха до една река, широка около 200 метра — Сумида^[2]. Покрай нея се точеше алея с цъфнали вишневи дървета. Във водата плаваха чоки^[3] — тесни лодки с извит нагоре нос, които превозваха пътници между двата бряга. Гребците стояха на кърмата, подобно на гондолиери, а пътниците се разполагаха върху възглавници под балдахини^[4].

Приятелите тръгнаха покрай реката, но трябваше много да внимават да не се изгубят сред тълпата. Широки конски каруци, натоварени с безформени денкове, задръстваха пътя, някакъв вестоносец с писмо в ръка се притисна плътно към кагото^[5] на дебел богаташ, носено от четирима яки мъже. Колари, потънали в пот, бутаха двуколки, пълни с вързопи... Всички се опитваха да си пробият път през безкрайния поток от хора.

Внезапно прозвучаха резки, отсечени команди и хората изплашено се дръпнаха встрани, опитвайки се да направят път.

— Някакви конници препускат насам! — каза Юлиан, който гледаше назад.

— Самураи! — извика развълнувано Леон.

От първия конник ги дяляха не повече от десетина метра. Той седеше гордо върху седлото в разкошните си доспехи и държеше здраво яркочервената юзда на коня. Над главата му се развяваше жълто знаме. След него яздеха други самураи. Не носеха шлемове, така че приятелите видяха еднаквите им прически, наречени чонмаге^[6] — темето беше гладко избръснато, а дългата коса отстрани и отзад бе сплетена на плитка и вързана на специален възел на темето.

— На колене! — прошепна някакъв глас зад гърба на Юлиан.

Момчето се обърна. Кръглолико момиче на неговите години бе вперило очи в него.

— Коленичете, ако искате да запазите главите си! — прошепна отново момичето и Юлиан, Ким и Леон се подчиниха.

Едва сега Юлиан забеляза, че всички хора са коленичили. Когато отмина и последният конник, всички се надигнаха и отново забързаха напред.

Непознатото момиче огледа приятелите, видимо заинтригувано.

— Кои сте вие? Откъде сте? Не знаете ли, че трябва да се покланяте на самураите? Можеше да платите с живота си... Това са самураите на един много знатен даймьо — Утагава Сайкаку от Фуджисава^[7]. Познах флага му.

— А-а-а... така ли — промълви Юлиан. След това, както винаги в подобни случаи, се зае да представи приятелите и себе си. Живеели в някакво село, далеч от Едо. Родителите им, обикновени селяни, били убити при нападение на разбойници. Така че той, Ким, Леон и котката им Кия дошли в Едо с надеждата да намерят работа и покрив над главите си. — И ето че се озовахме пред този великолепен храм — завърши Юлиан, сочейки зад гърба си.

— А, пред храма на Аматерасу^[8]. Между другото, казвам се Мийу — представи се с усмивка момичето. Носеше красиво жълто-зелено кимоно с избродирани лотосови пъпки. Косата ѝ бе вдигната нагоре и закрепена с изящен гребен. — Това, което се е случило с вас, е много тъжно.

Тя се замисли за момент, наведе се към Кия и я погали по главичката. Котката доволно замърка.

— Може би мога да ви помогна — Мийу ги погледна със сияещ поглед. — Моят баща, Нарайя Моцаемон^[10], е човек със солидно положение. Собственик е на няколко магазина за платове и на една

странноприемница в Едо, така че винаги имаме нужда от работна ръка, особено сега, когато двама от слугите ни са болни. А в града има много даймьо, които искат да бъдат добре настанени и нагостени.

— О, това би било прекрасно! — зарадва се Юлиан. — Ние сме много работливи.

Мийу захихика.

— Това е чудесно, защото баща ми е доста строг. А сега елате, ще ви заведе в странноприемницата. Ще почиствате стаите и ще миете чиниите.

Докато вървяха, Юлиан я попита:

— Защо има толкова много даймьо в града?

Мийу отново се разсмя.

— О, личи, че сте от село... Всеки даймьо трябва да прекарва в двора на шогуна Токугава Цунайюши по няколко месеца всяка година. — След това сниши глас и прошепна: — Така шогунът може да държи под око най-влиятелните даймьо, нали разбирате?

Внезапно момичето се спря и едва-едва се поклони. Юлиан се почуди за момент, но след това видя, че се покланя на едно куче — малко, рошаво, със сплъстена козина и провиснал език. Кия само изсъска насреща му, а после направи гърбица. Песът подви опашка.

— Настина ли трябва да поздравявате всички кучета? — озадачено попита Юлиан.

Мийу сви рамене.

— Ами да, има такъв закон, издаден от шогуна, и затова си имаме куп неприятности.

— Неприятности ли?

— В Едо се носят най-различни слухове. Някои даймьо отказвали да поздравяват кучетата, защото това наранявало достойнството им. Шогунът се намира в голяма опасност, казвам ви, срещу него се готви заговор!

[1] Оби — широк пояс на кимоно, който се завързва в красиви фигури на гърба. — Б.пр. ↑

[2] Сумида — река, пресичаща Едо (Токио). Днес така се нарича и един от кварталите на града. — Б.пр. ↑

[3] Чоки — тясна лодка с весла, използвана като водно такси в Япония. — Б.пр. ↑

[4] Балдахин — 1. Подвижен красив сенник на четири подпори; 2. Красив навес от скъпа материя, обикновено над престол, легло и др. — Б.пр. ↑

[5] Каго — покрита японска носилка с пердета от четирите страни. — Б.пр. ↑

[6] Чонмаге — прическа на самурай, при която се избръсва широка лента от косата на главата от челото до върха на главата. Останалата коса се вдига високо, сплетена на плитка и завързана на възел. Тази прическа била знак за принадлежност към самурайското съсловие. — Б.пр. ↑

[7] Фуджисава — японски град, на около 50 км от Едо, разположен на крайбрежието на Тихия океан. Понастоящем наброява 400 000 жители. — Б.пр. ↑

[8] Амагерасу — богиня на Слънцето и най-важно божество в шинтоизма^[9]. Почита се като пазителка на японския народ. Вярва се, че е родоначалник на японското императорско семейство, че тя е създала оризовите полета, изобретила е тъкането и е научила хората да отглеждат копринени буби. — Б.пр. ↑

[9] Шинтоизъм — японска религия, възникнала в дълбока древност, но едва през VI-VII в. получила името шинто, което означава „път на боговете“. Според шинтоизма целият свят е населен със свръхестествени същества — ками. Хората също произлизат от ками и след смъртта си отново се превръщат в ками. — Б.пр. ↑

[10] Нарайя Моцаемон — богат търговец и гостилничар, живял в средновековно Едо. — Б.пр. ↑

ПЪРВОТО ПОДОЗРЕНИЕ

Странноприемницата се намираше на оживена улица, на един хвърлей от реката. Представляваше красива двуетажна сграда, към която бе долепен голям обор. Краищата на покрива бяха елегантно извити нагоре, а входът бе украсен с цветни лампиони. Над входа имаше табела с името — „Златната рибка“. Наблизо се виждаха магазини за платове и работилници. Кънтене на чук се смесваше с виковете на някаква явно недоволна клиентка...

Внезапно отнякъде изскочи закръглен, набит мъж в сиво, добре изгладено кимоно. Вероятно бе към трийсет и пет годишен, главата му бе гола, а очите — леко изпъкнали. Ким си помисли, че й напомня на костур, който се опитва да си поеме въздух.

— Добре че се появи най-сетне! — извика той. — Това е баща ми, Моцаемон — прошепна Мийу.

— Почти всички стаи са заети, имаме толкова много работа — викаше Моцаемон. — Можеш веднага да... Кого ми водиш, Мийу?

Мийу представи новите си приятели.

Баща й се почеса по главата.

— Значи търсите работа? Тук има достатъчно. Може да помагате в конюшната и в кухнята и да чистите стаите. В замяна ще се настаните в една от стаичките до обора и ще получавате два пъти на ден по купичка ориз и бульон.

— Татко! — извика възмутено Мийу.

— Е, добре, по три пъти на ден. И бульонът ще е с пилешко месо — отстъпи Моцаемон.

Приятелите бяха повече от доволни, че все пак намериха къде да се подслонят.

Мийу им показа малката стаичка до обора, след това заедно изметеха няколко стаи. Ким, Леон и Юлиан установиха, че освен двайсетте стаи странноприемницата разполага и с голям вътрешен двор, кухня, игрална зала и малко помещение за масажи. Стените в къщата бяха от светлокафява оризова хартия^[1], опъната върху дървени

летви. Част от хартията бе изрисувана с фигури на различни животни — дракони, маймуни и птици, а друга част бе залепена върху красива дървена решетка.

Два часа по-късно стана ужасно напрегнато. Моцаемон се втурна, разперил ръце, и разпореди:

— Бързо! Вървете да помогнете в кухнята за приготвянето на чая и сушито^[2]! Имаме височайше посещение!

— Кой е тук? — попита Мийу.

Върху лицето на Моцаемон се изписа страх.

— Даймьо Утагава Сайкаку със самураите си!

— Не трябва ли да е отседнал в палата на шогуната? — попита Мийу, без да се впечатли особено.

— Да, и аз останах учуден... — отвърна баща ѝ. — Само че това не ни засяга. Побързайте!

Приятелите отидоха в кухнята и се заловиха за работа заедно с Юкико, майката на Мийу, и с готвачката в странноприемницата. Юкико бе закръглена, весела жена, която постоянно се смееше и ужасно обичаше котки. Веднага се зае да храни Кия с парченца вкусна риба.

След това Мийу, Ким, Леон и Юлиан отнесоха димящия чай и лакомствата, които бяха приготвили и подредили върху червени лакирани табли, в залата за хранене, разположена точно до кухнята.

— И си дръжте главите наведени — нареди им Мийу. — Можете да погледнете към даймьото само ако той ви разреши.

Младите слуги смирено се приближиха към даймьото, който седеше мълчаливо върху рогозка пред ниска масичка, заобиколен от воините си.

Без да го поглежда, Мийу остави таблата пред него и напусна помещението, като се отдалечаваше гърбом и не спираше да се кланя. Юлиан, Ким и Леон последваха примера ѝ.

Когато отново се озоваха в кухнята, Моцаемон им даде нови разпореждания — Юлиан, Леон и Мийу трябваше да пригответ за новите гости, а Ким — да помага на готвачката и Юкико.

Докато миеше купичките, Ким си мислеше за даймьото. Дали и той не е сред заговорниците, за които подхвърли Мийу? И защо е тук, в странноприемницата, а не в двореца на шогуната? Това живо я интересуваше.

От залата се разнесоха сърдити гласове, но Ким не можа да чуе нищо, защото Юкико весело си подпяваше нещо. След малко обаче се наложи Юкико да излезе и да купи пресен чай от близкия пазар.

Ким остана сама — идеално!

Момичето мигновено бутна настрана измитата купичка и крадешком се промъкна към залата. Застана зад вратата и успя да чуе какво си говорят. Вратата бе от тънки дървени летвички, през които, ако приклекне, можеше да хвърля по някой поглед вътре.

— ... няма право да се отнася така към вас — казваше в този момент един от самураите на даймъто — върлинест мъж с тясно лице

и тъмни, потънали в орбитите очи и с четвъртита, сякаш изсечена брадичка. Косата му бе обръсната, също както и на другите самураи, а плитката му бе вдигната високо на тила.

Даймьо Сайкаку бе облечен в елегантно черно кимоно, украсено с избродирани върбови клонки. Изглеждаше на около четирийсет години. Близо до него лежах двата му меча.

Сайкаку поглади дългите си мустаци:

— Да, шогунът ме отпрати. Чак след два дни ще мога да се явя в палата. Кара ме да чакам.

— Какво ли означава този театър? — ядосано попита един самурай.

Нито един мускул не трепна върху лицето на даймьото.

— Вероятно иска да ви унижи, господарю — каза първият самурай. — Не бива да търпите повече това!

Така значи, помисли си Ким. Дали унижението не е причина, Сайкаку да се присъедини към заговора срещу шогуна? Внезапно даймьото се обърна към самурая:

— Забравяш се, какви са тези приказки! — след това изрече високо: — Шогунът е нашият господар, приели сме да му служим и да изпълняваме заповедите му!

Ким бе изненадана. Прозвуча й доста сервилно^[3] и изобщо не се връзваше с осанката на този очевидно осъзнаващ силата си мъж.

В същия момент даймьото скочи — движението му бе мълниеносно — и също така мълниеносно се приближи към вратата, зад която се криеше Ким.

Момичето се втурна към умивалника и успя да грабне една купичка, в следващата секунда вратата се отвори и Ким се вцепени от ужас. Не смееше да се обърне. Дали даймьото е забелязал, че подслушва?

— Ей, ти! — каза Сайкаку с тих, заплашителен глас. — Погледни ме!

Ким се обърна бавно. Трепереше толкова силно, че купичката се изплъзна от ръцете ѝ, падна на пода и се счупи. След това вдигна поглед, както ѝ бе заповядано. Погледна даймьото в очите и ѝ се стори, че мъжът сякаш чете в нея като в отворена книга.

— Страх ли те е? — попита Сайкаку.

Ким поклати глава. Следващият въпрос не закъсня:

— През цялото време ли стоя до умивалника?

Този път Ким кимна, но отново не бе в състояние да отроне нито дума.

— Имам чувството, че чух някакъв шум зад вратата. Изобщо не понасям да ме шпионират, така че внимавай!

Ким отново кимна и си отдъхна с облекчение, когато Сайкаку излезе от кухнята.

Късно следобед приятелите седяха на улицата пред странноприемницата. Ким бе успяла да разкаже на Леон и Юлиан какво се беше случило и сега приятелите наблюдаваха потока от хора, минаващи край тях.

Една млада и красива жена привлече вниманието на Ким. Носеше изящно кимоно с цвят на праскова, а лицето и краката ѝ бяха боядисани в бяло. Ноктите на краката ѝ грееха в яркочервено. Дългата ѝ черна коса бе вдигната нагоре с жълти и червени гребени в сложна прическа.

Жената се усмихна възхитително и Ким видя, че зъбите ѝ бяха почернени. При всяка крачка краката ѝ описваха полукръг навън. Движенията ѝ излъчваха такава прелест, че всеки, който я види, не можеше да не се почувства привлечен от чара ѝ. Леон и Юлиан също се загледаха в жената. Придружаваха я една дебела жена, доста по-възрастна от нея, и мускулест мъж, които очевидно бе телохранителят ѝ.

— Тази жена е таю^[4] — каза Мийу, която забеляза любопитните погледи на приятелите. — Тя осигурява прехраната си, като забавлява мъжете, затова владее много изкуства — изкуството на музиката, на поезията, на играта го^[5] и на любовта. Държат се с нея като с принцеса, а някои направо я боготворят.

— Но защо зъбите ѝ са черни? — попита Ким. — Болна ли е?

Мийу се засмя.

— Не, всяка таю трябва да боядисва зъбите си. Прави го със смес от саке^[6] и железен прах.

Ким направи гримаса, прозвуча ѝ ужасно.

— Ами белите крака?

— Толкова е шик! — отвърна Мийу. — Или поне ние в Едо смятаме така. Аз също пробвах веднъж. Прави се с крем от оризови трици и изпражнения от славей и ако ти...

Ким прихна:

— Мазала си краката си с изпражнения от славей?

— Ами да, но кремът не остана дълго на краката ми, защото мама ме видя.

Ким успя да се овладее с голямо усилие, а в очите на Юлиан и Леон се появиха сълзи от смях.

Когато таю се отдалечи с танцова стъпка, на улицата изскочиха две лаещи кучета.

Ким се загледа в тях. Някои минувачи им се поклониха, други пък се обърнаха и се направиха, че не ги виждат.

А Кия най-спокойно им обърна гръб и започна да ближе дясната си лапа.

Гледката на лаещите кучета накара Ким да се върне към същината на въпроса. С приглушен глас тя попита Мийу:

— Днес на обед говореше за някакъв заговор...

Момичето сбърчи чело.

— Това е само слух!

— Да, разбира се. Мислиш ли, че даймьо Сайкаку би могъл да е сред заговорниците? — продължи да разпитва Ким.

— Не, баща ми казва, че Сайкаку е верен на шогуна — отвърна бързо Мийу. — В последна сметка даймьо също са самураи. Сайкаку, така чул баща ми, строго се придържал към бушидо, а верността и чувството за дълг са част от него. Самураят трябва да защитава господаря си с цената на собствения си живот. Освен това винаги трябва да е готов да се раздели с имуществото си.

Хм, помисли си Ким, Сайкаку няма вид на човек, който би направил подобно нещо...

— Освен това всеки самурай трябва се държи вежливо, благовъзпитано и да е изпълнен със съчувствие към хората — продължи Мийу. — Друга важна добродетел е смелостта. И то не само смелостта в битките, но и в ежедневието. Един самурай не трябва да си мълчи, когато забележи несправедливост.

— Откъде знаеш всичко това? — удиви се Ким.

Мийу смутено започна да върти с пръсти кичур коса. След това скочи, завъртя се около себе си и направи жест, все едно размахва меч.

— Защото винаги съм искала да бъда самурай! Само че момичетата и жените не могат да бъдат самураи.

— Колко жалко! — възкликна Ким.

— Да, наистина. Но и ние не сме напълно беззащитни. Или поне не тези, които се омъжват за самурай или са от самурайско семейство. Дъщерите на самураите от деца се учат да си служат с кайкен^[7], за да могат, когато се наложи, да бранят дома си редом със своя съпруг.

— В такъв случай може би ще се омъжиш за някой смел самурай — разсмя се Ким.

Мийу отново седна до приятелите и внезапно стана сериозна:

— Едва ли, потеклото ми е ниско. Към висшето съсловие^[8] принадлежат самураите и шогунът. Следват селяните, после занаятчиите, а търговците и гостилничарите като баща ми са на най-ниското стъпало, защото изкарват парите си, като използват направеното от другите. Намирам го за несправедливо, но е така. Самураите са най-влиятелните мъже в страната, така че внимавай с подозренията си за Сайкаку. Изобщо не бива да си помисляш подобни неща, защото може да ти струват главата.

По всичко изглежда, че в Едо човек много бързо може да се раздели с главата си, помисли Ким и тръпки я побиха.

В този момент към тях се втурна Моцаемон:

— Хайде, надигайте се! Пристигнаха нови гости! Актьори от кабуки^[9] трупа.

— Каква трупа? — попита Ким, без да се замисля много-много.

Мийу се ухили:

— Ама че сте селянчета! Това е театрална трупа!

— Точно така! — потвърди баща й. — Осем актьори под ръководството на някакъв мъж на име Кидо. Само дето за съжаление, не разполагат с много пари. Така че ще плащат за трите стаи с парите, които изкарат. Всяка вечер ще изнасят представления в двора и ще забавляват гостите.

Мийу въодушевено изръкопляска.

— Прекрасно! Това означава, че всяка вечер ще гледаме интересни представления!

Баща й кимна.

— Да, но само ако преди това пренесете в стаите багажа на актьорите и всичко останало. Хайде, тръгвайте!

Ким се запозна с Кидо, когато занесе чантата му в една от стаите. Беше млад мъж с лека, пружинираща походка, която недвусмислено

подказваше колко е гъвкав. Леко скосените му кафяви очи издаваха буден и проникателен ум. Държеше се мило и любезно с приятелите и веднага спечели симпатиите им.

Докато мъкнеха с Леон тежкия сандък с реквизита на кабуки трупата, Ким не спираше да мисли за даймъто. Мийу и баща ѝ бяха убедени, че Сайкаку и самураите му са верни на шогуната и нямат нищо общо със съзаклятниците. Но откъде са толкова сигурни? Освен това не знаеха за разговора, подслушан от нея.

Не трябваше да изпускат от очи този Сайкаку, въпреки недвусмисленото му предупреждение...

[1] Оризова хартия — хартия, произведена от бамбук, коноп или стъблата на оризови растения. Служи за писане и рисуване, за направата на лампи и паравани. Има и видове, които се използват за печене. — Б.пр. ↑

[2] Суши — традиционно японско ястие от варен ориз и риба или други морски продукти, обвити на рулце с водорасли. Суши не съдържа задължително риба, може да се прави и с други продукти. — Б.пр. ↑

[3] Сервилно — раболепно, угодливо, угоднически. — Б.пр. ↑

[4] Таю — японски куртизанки с много висок ранг. Отличавали се от гейшите по пищните си одежди, по това, че завързвали пояса на кимоното си отпред и забождали в прическите си по три гребена (гейшите завързвали кимоното си отзад и забождали в прическите си по един гребен). След появата на гейшите настъпва упадък на таю. — Б.пр. ↑

[5] Го — логическа игра, създадена преди 4300 години в Древен Китай. Смята се за първата логическа игра, създадена от човека. Има прости правила, но много сложна стратегия. Играе се на поле, разграфено от 19 линии по хоризонтала и по вертикала. Всеки от играчите разполага със 180 бели или черни камъчета с големина около 2 см и с формата на лещено зърно. Целта на играта е всеки от играчите да завладее по-голяма част от игралното поле, като разположи върху нея камъните със своя цвят. — Б.пр. ↑

[6] Саке — традиционна японска алкохолна напитка, получава се при ферментацията на ориз. Процесът на приготвяне наподобява този на бирата, но вкусът се доближава до този на ракията. — Б.пр. ↑

[7] Кайкен — къс нож, използван предимно от жени в самурайските семейства. Той служел както за самоотбрана, така и при нужда за ритуално самоубийство. Когато невестата отивала в дома на съпруга си, тя трябвало да носи със себе си кайкен. И до днес този нож е част от брачната церемония в Япония. Смята се, че булката трябва да вземе кайкен със себе си, за да е щастливо новото семейство. — Б.пр. ↑

[8] Съсловие — група от хора в обществото, обособена от останалите по определени признаци — имущество, права, задължения и др. — Б.пр. ↑

[9] Кабуки — една от четирите класически форми на японския театър, наред с „но“, „кьоген“ и „бунраку“ (куклен театър). Развива се в продължение на повече от 250 години през периода Едо (1600–1868). Вкусвете на търговската прослойка, формирала се през този период, са отразени във великолепните костюми, декори и пиеси на кабуки, сред чиито герои са както самураи, така и обикновени хора. За разлика от останалите форми на класическия японски театър, кабуки е много популярен и днес. — Б.пр. ↑

НАПАДЕНИЕТО НА НИНДЖИТЕ

Вечерта се спусна над Едо. Вътрешният двор на странноприемницата потъна в топлата светлина на червени и жълти лампиони, а в центъра на двора издигнаха проста сцена — няколко сандъка с наредени върху тях дъски.

Изпълнен с нетърпение, Леон се настани на една от пейките, наредени в полукръг около сцената. В задната част на сцената бе опъната завеса. Отдясно на Леон седна Ким, която държеше Кия в скута си, а отляво се настаниха Юлиан и Мийу. На останалите места, плътно долепени един до друг, бяха седнали около стотина души и Леон помисли, че не само гостите на „Златната рибка“ са дошли да видят представлението.

Сред зрителите бе и даймьото със самураите си. Бяха седнали най-отзад, в полумрака. Леон разбра от Мийу, че гледането на театър се смята за нещо под достойнството на един даймьо или самурай.

— Всеки момент ще започне! — възбудено извика Мийу. — Чувате ли шамисена^[1] и барабаните?

В този момент завесата се вдигна и зрителите видяха група музиканти. Избухнаха аплодисменти.

Когато музиката утихна, на сцената се появи актьор, облечен във великолепно кимоно от светлосиня коприна. Лицето му бе боядисано в бяло, а устните — в яркочервено.

— Това е Кидо — засмя се Ким. — Преоблякъл се е като жена.

Кидо пристъпваше грациозно и си играеше с малко жълто чадърче. В този момент на сцената излезе млад мъж, който се опита да омае красивата жена. Той направи няколко фокуса, за да ѝ се хареса, само че бе доста непохватен. При едно салто се простря по корем върху сцената, а докато правеше колело, направо падна от нея. Публиката крещеше от възторг и ръкопляскаше. Леон бе особено впечатлен от артистичното изпълнение на младия актьор, който се провали като обожател.

Последваха няколко кратки хумористични сценки, в които също ставаше въпрос за любов. След това барабаните забиха, светлините угаснаха и настана тишина. След минута сцената се освети в оранжево и публиката видя, че там лежи хъркащ мъж, а до него бе вързопът с вещите му. Към легналия се прокрадваха четирима мъже, които по всяка вероятност искаха да го ограбят. Те приближаваха все повече и повече, а сред публиката се възцари напрегната тишина. Бе толкова тихо, че игла да падне, щеше да се чуе. Дори Кия стана неспокойна, тя бе вперила поглед в случващото се на сцената, а опашката ѝ нервно се поклащаше насам-натам.

Внезапно мъжът скочи. Четиримата се нахвърлиха върху него и се завърза разгорещена битка. Зрителите крещяха и насърчаваха с викове жертвата.

Леон отново бе удивен от майсторството на актьорите — всяко тяхно движение бе прецизно и премерено, те се движеха по сцената с невероятна бързина и грация. Както можеше да се очаква, негодниците бяха победени и героят бе възнаграден с бурните аплодисменти на публиката.

Последваха и други подобни сценки. Представлението продължи около два часа. После хората се разотидоха и приятелите също се прибраха в малката си стаичка. Сайкаку и самураите му се настаняха в залата, за да пият саке. Прислужваше им лично Моцаемон.

Приятелите си поговориха малко за представлението — бяха във възторг от него, а след това легнаха на рогозките и бързо заспаха. Кия се сви върху корема на Ким.

Сънят им обаче не продължи дълго, или поне не сънят на Леон. Момчето се събуди от силен смях, долитащ от залата. Сайкаку и хората му очевидно бяха в най-добро разположение на духа и изобщо не ги беше грижа за останалите гости — гласовете и смехът им нямаше как да не се чуват през тънките стени. Изнервен, Леон се обърна на другата страна.

Коридорът бе слабо осветен и светлината падаше върху стената от оризова хартия. Също като в театър на сенките, Леон разпозна очертанията на два силуета.

Дъхът му спря при вида на извадените ками и къси мечове. Очевидно в този момент въоръжените мъже нахълтваша в странноприемницата.

Леон събуди приятелите си, а после отиде до вратата и леко я откряна.

— Внимавай! — прошепна Юлиан.

Леон надзърна навън и мигновено се дръпна. Пред него стоеше мъж, облечен в черно. Около лицето му бе омотана кърпа, така че оставаше само тясна цепнатина за очите, които проблясваха студено.

„Нинджа!“ — мълниеносно се стрелна през главата на Леон.

Маскираният изтегли късия меч, прикрепен към гърба му.

Леон понечи да изкрещи, но преди да издаде и звук, една ръка го стисна за гърлото и го блъсна навътре. Момчето направи няколко крачки назад, олюлявайки се, а мъжът го последва с вдигнат меч. Сложи пръст на устните си и даде знак на Леон и приятелите да мълчат, след това безшумно изчезна.

— Нинджи! — ужасено прошепна Юлиан. — Нападат странноприемницата!

— Но-о-о... защо? — запелтечи Леон.

— И аз бих искала да знам — промълви Ким и помогна на Леон да се изправи.

Странноприемницата се изпълни с викове и дрънкане на оръжие, но това не попречи на Ким и Леон да надзърнат в коридора.

— Нали не се каните... — започна Юлиан, но не успя да довърши, тъй като Леон, Ким и Кия вече се промъкваха в коридора и затичаха към залата, откъдето се разнасяше шумът. Точно когато Леон протегна ръка да отвори вратата, някой я изби от пантите. Приятелите се блъснаха в един самурай и всички заедно се строполиха на земята.

С разширени от ужас очи Леон видя, че в осветената от една-единствена лампа зала се вихри битка. Самураите се бяха скупчили около своя даймьо, като го прикриваха с телата си и размахваха с две ръце вдъхващите ужас катани. Сайкаку също въртеше дългия си меч.

Нинджите нападаха от всички страни. Един шурикен изсвистя във въздуха, но самураят, за когото бе предназначен, се наведе в последната секунда и оръжието разряза с лекота тънката хартиена стена.

Отекна боен вик и самураите се втурнаха в атака. Нинджите се отбраняваха умело със своите ками и къси мечове. Наоколо хвърчаха искри.

Един от нинджите метна кусаригама, която се понесе във въздуха и се усука около ръката на един от самураите. Самураят изпусна мечата си, падна на земята, като направи мълниеносно кълбо напред и препъна нинджата, устремил се към него. Вкопчени един в друг, мъжете се затъркаляха по пода и преобърнаха една ниска масичка. Фина кана със саке се стовари върху пода и се пръсна на хиляди парченца.

В същото време се разнесе ужасяващ трясък — Сайкаку бе запратил един нинджа към стената от оризова хартия — красивите дървени орнаменти се разлетяха във всички посоки.

Следващият нападател обаче се бе устремил към даймъто и замахваше с късия си меч, но Сайкаку внезапно направи салто назад, без да изпуска меча си, и избегна удара на нинджата. После, пъргав като котка, се приземи на пода и повали на земята смаяния нинджа.

— Да изчезваме! — викна Леон, когато един шурикен изсвистя във въздуха и разкъса единствения лампион.

Приятелите се втурнаха по коридора, където лежеше самураят, изгубил съзнание, и едва не се сблъскаха с Мийу и родителите ѝ.

— Бързо в обора! — извика Моцаемон. — Там е най-сигурно!

Всички побягнаха към обора, където конете неспокойно тъпчеха край яслите си.

— Вече се обадох на стражите! — промълви гостилничарят с треперещ глас, когато се озоваха в една празна конска ясла.

— Кои са тези нинджи и защо нападнаха Сайкаку? — попита Леон, щом успя да си поеме дъх.

Моцаемон вдигна рамене, лицето му бе бледо като восък. В този момент Мийу изхлипа:

— Нинджите ще попилеят хубавата ни странноприемница!

— Да — тихо отвърна баща ѝ. — Но още по-лошото е, че нападнаха един даймьо, верен на шогуна, в дома ми...

Леон въпросително го погледна.

— Шогунът ще възприеме това като нападение срещу самия себе си — мрачно обясни Моцаемон. — Сайкаку е в Едо по заповед на шогуна, така че се намира под непосредствената му закрила. Шогунът отговаря за сигурността на своя даймьо, а сега той е нападат от нинджи, тук, в дома ми... Това може да ми струва главата.

Леон смутено мълчеше. Дано даймьото да оцелее! Кога най-после ще дойдат стражите, за да помогнат на него и на самураите му?

В същия момент вратата, свързваща странноприемницата с конюшната, се отвори и един нинджа влетя в обора. Ужасени, приятелите и семейството на Моцаемон се притиснаха един в друг.

Без да им обръща внимание, нинджата безшумно се стрелна край тях и побягна към срещуположната врата, водеща към улицата. Леон успя да види, че дребният слаб мъж носеше нещо като раница.

— Ще избяга! — извика той и реши да предприеме нещо изключително опасно: — След него! Той сигурно ще ни отведе до скривалището им!

[1] Шамисен — японски струнен музикален инструмент. Наподобява лютня с дълъг, сравнително тесен гриф и с три струни. — Б.пр. ↑

ГОНИТБАТА

„О, не!“, помисли си Юлиан, но вече нямаше връщане назад. Втурна се след Леон, Ким и Кия, които тичаха след нинджата, решени да го проследят на всяка цена.

Когато приятелите изскочиха на улицата, от маскирания нямаше и следа.

— Не може да се е изпарил просто така — възкликна Юлиан, като се оглеждаше наоколо. Виждаха се само неколцина закъснели минувачи.

В този момент Кия измяука по специалния си начин. Всички впериха погледи в котката, а тя направи голям скок и се метна върху капака на една каца за дъждовна вода, оттам скочи върху съседната стена, грациозно изтича към плоския покрив на някаква конюшня и изчезна от погледа им.

Юлиан въпросително погледна към Ким и Леон.

— След нея! — извика Леон и се покатери върху кацата.

Ким го последва. Юлиан с въздишка направи същото. Децата разпериха ръце и започнаха да балансират като акробати по ръба на стената. Скоро достигнаха покрива. И тогава Юлиан съзря нинджата, който тъкмо скачаше върху един съседен покрив. След него се носеше малка сянка — Кия!

Останали без дъх, Юлиан, Ким и Леон се изкатериха на покрива.

„Гадост!“, помисли си Юлиан. Отдолу беше някаква пуста улица, широка не повече от два метра и половина. Котката и нинджата очевидно бяха преодолели разстоянието без усилие.

Юлиан успя да овладее страха си. Не можеха да оставят Кия сама.

— Готови ли сте? — обърна се той към Ким и Леон.

Леон го погледна стъписано.

— Да не би да искаш да скочиш пръв?

— Разбира се — отвърна Юлиан и преглътна. След това отстъпи няколко крачки, засили се и скочи.

Съседният покрив направо полетя към него и той усети плочите под краката си. Залитна, претърколи се напред, после застана на четири крака и се изправи. След това се обърна — Ким и Леон го следваха плътно.

Продължиха да преследват облечения в тъмно нинджа, който сякаш се стопи в нощта. Но ето че маскираният стигна до един островръх покрив, и Юлиан настръхна.

Нинджата с лекота преодоля стръмния наклон и се озова на върха. За момент замря неподвижно и погледна към тях. Нямаше никакво съмнение — разбра, че го преследват. След това се обърна и уверено премина по ръба на покрива. Отдолу изглеждаше, сякаш лети.

Юлиан осъзнаваше, че нинджата ги превъзхожда многократно, но въпреки това момчето се изкачи върху покрива, като безброй пъти се подхлъзна по гладките плочи. Най-сетне стигна до ръба. За щастие, това бе широк еднометров трегер и Юлиан овладя паниката си, насили се да продължи напред.

О, боже, колко високо се изкачиха!

Нощният Едо лежеше в краката им. Единични лампиони като светулки блещукаха из уличките. Наблизо блестеше река Сумида, сребърна панделка под лунната светлина.

— По-бързо! — пришпори го Ким, застанала зад гърба му.

Без да губят време, приятелите се прехвърлиха от другата страна на покрива. Когато стигнаха до края, Юлиан видя нинджата да скача от един балкон на сградата в тясна уличка, а Кия го следваше по петите.

Сега бе непосредствено под тях и когато застана за миг в светлината на една лампа, Юлиан съзря на врата му дълъг зигзагообразен белег.

Мъжът продължи напред, без да се бави.

Приятелите се спуснаха възможно най-бързо долу и го последваха.

Почти го бяха настигнали, когато Юлиан усети, че нещо убоде стъпалото му. Спря се и издърпа малкия остър предмет, който се беше забил в подметката на обувката му. За щастие, той само беше одраскал крака му. Юлиан се вгледа и видя, че това е малко топче, от което стърчаха пет остри шипа. Както и да падне на земята, поне две от остриетата му стърчаха нагоре. Цялата улица бе осеяна с такива топчета.

— Внимание, нинджата е посипал улицата с нещо като кабарчета — предупреди Юлиан и пхна едно от топчетата в джоба си. После внимателно продължиха напред.

След няколко минути видяха мъжа, който се канеше да се покатери върху стена, висока около два метра. Но Юлиан забеляза и още нещо: черната дреха на нинджата бе разкъсана на гърба, вероятно мъжът я бе закачил някъде, докато е бягал. Под черната дреха се виждаше друга — червена, с избродиран върху нея тъмен ромб.

— Какво чакаш? — нетърпеливо го подкани Ким.

Приятелите бързо се изкатериха върху стената, но не видяха нинджата. Пред тях се простираше реката, влачеща бавно водите си.

— Ето го! — извика Юлиан и посочи към обраслия с тръстика бряг. Там се виждаше една сянка, приведена над торба.

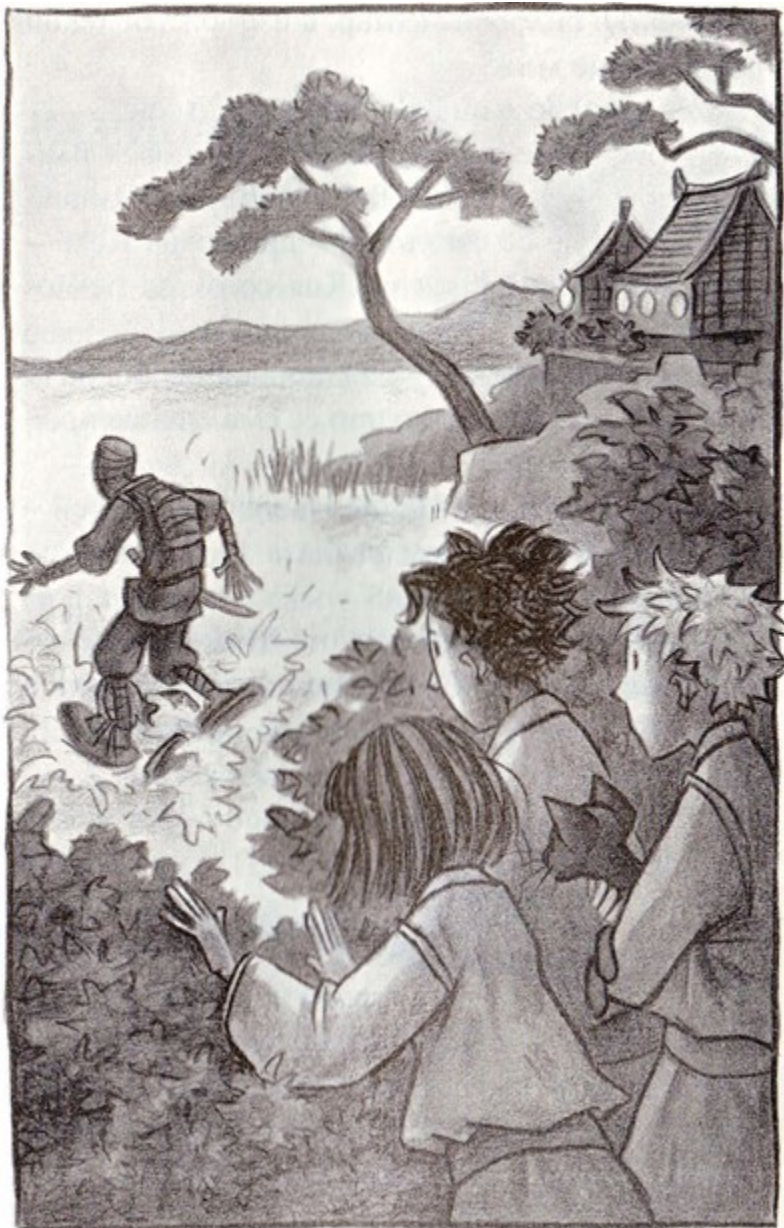
— Какво ли е намислил? — зачуди се момчето.

— Може би в тръстиката има скрита лодка? — предположи Ким.

— Няма значение — отвърна Леон. — Да го последваме!

Приведени, приятелите се запромъкваха към брега. Приблжиха на около десетина метра от нинджата. Юлиан го наблюдаваше, скрит зад един храст. Маскираният привързваше нещо към краката си. Момчето се взря внимателно и видя, че това са някакви дървени дискове.

Неочаквано мъжът се изправи и се втурна към водата... Само че не нагази в нея! Юлиан с изумление видя, че нинджата тръгна по водата! Дървените дискове бяха кръгли, с диаметър половин метър, и издържаха лекия като перце мъж.

— Ама какво е това! — изуми се Леон.

— Просто не е за вярване! Този човек владее невероятни трикове! — отвърна Юлиан.

— Да, но ни се изплъзна! — простена Ким. — Страхотната акция на Кия се оказа безполезна.

И тя погали по гърба котката, вперила поглед в нинджата, който се смяляваше пред очите им.

— Безполезна ли? Не съм толкова сигурен — отвърна Юлиан и им разказа за белега и за червената долна дреха.

— Хм, това е интересно... Може би ще ни помогне. Дали пък Мийу не познава човека с белега? Трябва да я попитаме — рече Ким.

РАЗПИТИТЕ

Не след дълго приятелите се върнаха в странноприемницата. Мийу и Юкико разчистваха пораженията след битката в залата за хранене.

— Добре че се появихте — каза Мийу.

— Веднага ще се включим в работата — отвърна Ким. — Но преди това ни кажи как са даймьото и самураите му.

— Всички са живи. Успяха да победят нинджите, слава на Аматарасу! Всички нападатели са заловени, освен един...

— Какъв късмет! — зарадва се Ким. След това обаче видя сълзите в очите на приятелката си. Приблужи се до нея и сложи ръка на рамото ѝ. — Всичко ще се оправи — успокои я Ким. — Ще разчистим и после...

— Нищо няма да се оправи! — прекъсна я Мийу. — Даймьото е бесен. Изпрати хора при шогуната и му се оплака. Самураите на шогуната вече дойдоха и сега разпитват горкия ми баща в двора.

— О! — възкликна тихо Ким.

Приятелите си размениха загрижени погледи.

— Но баща ти няма никаква вина — възрази Леон.

Мийу го погледна със зачервени от плач очи.

— Разбира се, че няма! Но шогунът ще сметне, че е виновен за случилото се, както даймьото смята шогуната за виновен заради нападението на нинджите.

Ким си спомни думите на Моцаемон в конюшната.

— Разпитаха ли нинджите? — попита Ким.

— Да — отвърна Мийу. — Но те отказват да говорят. Отведоха ги в палата, за да им развържат езиците.

Ким потръпна.

— Знае ли се поне откъде са? Ти видя ли ги? Познаваш ли ги? От Едо ли са? — продължи тя с въпросите.

Мийу само сви рамене.

— Не, не съм ги виждала. Трябваше да останем в кухнята по разпореждане на даймьото. А както ти казах, нинджите мълчат. Каза ми го един самурай.

Ким се замисли. Работата не отиваше на добре — нападателите мълчаха, а един от тях избяга. Тя разказа на Мийу за нощната гонитба по покривите на Едо, а Юлиан ѝ показа металното топче с петте шипа.

— Това е макибиши^[1] — обясни Мийу. — Нинджите го използват, за да се избавят от преследвачи.

Ким разбиращо кимна и разказа как нинджата им се изплъзна при реката.

— О, значи е използвал техниката на водния паяк — каза Мийу.

— Как така?

Мийу избърса очи с opakото на дланта си.

— Това е един от трюковете на нинджите. Завързват по пет диска на всеки крак. Един на стъпалото, а останалите четири — като шамандури наоколо. И така се придвижват по водата подобно на водните паяци.

— Мъжът имаше белег на шията — намеси се Юлиан. — Приличаше на... — момчето се опитваше да намери точните думи — ... светкавица. Познаваш ли мъж с такъв белег?

Мийу енергично поклати глава и погледна към майка си. Но и Юкико не познаваше такъв човек.

— Забелязахме и още нещо — додаде Леон и разказа за червената долна дреха с ромбоидния знак.

Мийу замислено потърка брадичката си.

— Това е много интересно. Само че не е част от облеклото на нинджите. Може да е било мон^[2]... — Като видя учудените погледи на приятелите, тя добави: — О, все забравям, че сте от село... Всеки самурай има мон на дрехите си. Този знак показва на кой даймьо служи. Но и самите даймьо носят мон. Нашият шогун, естествено, също има мон. Гербът на династията Токугава са три листенца от слез, които приличат на сърце и са разположени в кръг.

— А може ли ромбът да е просто най-обикновена шарка върху кимоното? — попита Леон.

— Възможно е — отвърна Мийу след кратко колебание. — Но един нинджа няма да облече две дрехи една върху друга. Освен това

нинджите се обличат винаги в черно, никой нинджа няма да облече червено кимоно.

Ким трескаво съобразяваше. Възможно ли е нинджата да е преоблечен самурай или даймьо? Ако отговорът е да, той от заговорниците ли е? Това бе първото, което й хрумна, защото и Моцаемон, и дъщеря му споменаха, че нападението над Сайкаку, който бе поддръжник на шогуната, би трябвало да се възприема като атака и срещу владетеля на Япония...

В този момент се разнесоха гласове и отряд въоръжени до зъби самураи прекоси залата за хранене и изчезна през вратата към улицата.

След това се появи Моцаемон, лицето му бе бяло като платно.

— Какво стана? — хвърли се към него Мийу.

— Не можах да помогна особено на шогуната и самураите му — глухо отвърна баща й. — Добре че поне оставиха няколко войници да охраняват даймьото тази нощ. По-късно ще ме разпитат отново. Но с какво ще им помогне това? — Моцаемон се отпусна с въздишка върху една от оцелелите маси и започна да разтрива слепоочията си. Беше тъжен и обезсърчен.

— Нека да се помолим — каза Мийу и без да дочака отговор, се запъти към кухнята. Приятелите я последваха. Мийу взе чаша с ориз и отиде във вътрешния двор.

Застана пред малък каменен олтар с дървена фигура. Олтарът се криеше зад храсти, по-високи от човешки ръст, и беше като истински оазис на спокойствието. Едно въже, опънато на височината на хълбоците, ограждаше мястото.

— Това е нашият камидама^[3] — каза Мийу, а в гласа й се долавяше гордост. — Баща ми го направи, а аз му помагах.

Ким се взря внимателно и видя, че дървената статуя е миниатюрно изображение на храма, през който пристигнаха в Едо. Отдясно и отляво на малкия храм имаше бели вази с клончета сакаки^[4], а пред него бяха поставени свещи и купичка с ориз, вода и саке.

Мийу се поклони и плесна два пъти с ръце.

— Надявам се, че Аматарасу е чула това! — тихо каза момичето, мина през въжето и постави чашата с ориз пред миниатюрния храм на богинята на слънцето.

След това излезе от заграждението и започна да се моли. Когато завърши, отново плесна с ръце. Без да промълвят дума, приятелите се върнаха в залата за хранене, където Моцаемон продължаваше да седи, мрачно вперил поглед пред себе си.

Ким също бе потисната. Ако причините за нападението не се изяснят, Моцаемон и семейството му са в голяма опасност.

[1] Макибиши — малки приспособления във формата на обемни звезди, с шипове, подаващи се от сърцевината. Металните макибиши се наричали тетцубиши. Тененбиши се наричали макибиши, направени от изсушените обвивки на плодовете на воден орех. И двата вида макибиши били използвани от нинджите за забавяне на преследвачите. — Б.пр. ↑

[2] Мон (моншо, мондокоро, камон) — от яп. „знак на дома“, семеен герб. Само най-знатните родове имат право на собствен знак. — Б.пр. ↑

[3] Камидама — домашен олтар, където се отдава почит на предците и на домашните божества, като им се принасят дарове — храна или цветя. — Б.пр. ↑

[4] Сакаки (японска клейера) — вечнозелено цъфтящо дърво от семейство „Чаени“. Смята се за свещено в Япония. Клончета сакаки се поставят отляво и отдясно на домашния олтар и се сменят на всяко 1-во и 15-о число на месеца. — Б.пр. ↑

МАЙСТОРИ В ПРЕОБЛИЧАНЕТО

Мийу събуди приятелите на зазоряване. В кухнята Юкико даде на всекиго по купичка соба^[1] и студени оризови топчета, пълнени с мариновани сливи.

— Да си оближеш пръстите! — възкликна Ким.

Закуската се услади и на двете момчета. За Кия Юкико бе приготвила няколко вкусни късчета риба.

После приятелите и Мийу обслужиха гостите в залата за хранене. Даймъто се държеше по обичайния високомерен и начумерен начин и Леон, който му сервираше чая, много внимаваше да не го ядоса с нещо. Атмосферата в странноприемницата бе напрегната. Мийу и семейството ѝ очакваха с ужас деня на предстоящия разпит.

Приятелите получиха задачите си за деня — да изчистят стаите и да ги подредят. Въоръжен с метла, Леон се запъти към стаята на актьорите и почука. Ким и Юлиан имаха далеч по-неблагодарната задача да се погрижат за стаите на даймъто и неговите приближени.

Никой не отговори на почукването на Леон, нито пък му отвори вратата. Момчето почука още веднъж, но отново не получи отговор. Поколеба се за момент, а след това натисна дръжката. За негова изненада, вратата се оказа отключена и той влезе в стаята. Наоколо бяха разхвърляни в безпорядък костюмите на актьорите, очевидно извадени от няколкото отворени сандъка. Момчето видя и част от реквизита, който кабуки трупата използва във вчерашното представление — сред тях бе и жълтото чадърче.

Странно, помисли си момчето, стаята би трябвало да е заключена. Отиде до другите две стаи, наети от актьорите, и откри, че също не бяха заключени. Изглеждаха обитаеми, но от актьорите нямаше и следа.

Леон потърси Моцаемон и го откри в кухнята.

— Заминаха ли си вече актьорите? — попита той.

— Не, или поне не са се сбогували — отвърна съдържателят.

Леон му докладва за незаклучените стаи.

— Хм, това е доста странно наистина. Може би просто са забравили да заключат и се разхождат из Едо. А сега се връщай на работа!

Леон се подчини, но случилото се не му даваше покой.

По обяд приятелите получиха разрешение за малка почивка и им дадоха супа с фиде и каша от гинко^[2]. Те седнаха в сянката на едно дърво и тихичко се заприказваха. Моцаемон бе заповядал да разковат малката сцена, тъй като актьорите така и не се появиха. Леон разпита всички гости в странноприемницата, но никой не ги бе виждал.

— Това е изключително странно — отбеляза тихо Юлиан, когато чу разказа на Леон. — Не е възможно да се изпарят ей така.

— Така е, освен това не вярвам, че всички са забравили да си заключат вратите — додаде Ким. — Тук нещо не е наред, момчета!

Леон остави купичката си настрана и подръпна крайчеца на лявото си ухо.

— Очевидно не са имали време да си стегнат багажа... — каза той, като разтегляше думите.

— Нищо не разбирам — отвърна Юлиан.

— Може би са били арестувани — предположи Леон.

Юлиан и Ким все още не можеха да разберат накъде клони.

— Ами ако актьорите изобщо не са били актьори, а нинджи? — попита Леон. — Нинджите, които миналата нощ нападнаха даймьото! Това би обяснило защо днес изчезнаха така безследно. Пък и никой не е видял кого са отвели самураите в палата, нали така ни каза Мийу.

Юлиан кимна замислено.

— Смяташ, че нинджите са се представяли за актьори и са се настанили в странноприемницата, за да са по-близо до даймьото?

— Именно! Спомни си думите на Тебелман в музея. Нинджите са майстори в преобразяването!

Юлиан възкликна:

— Трябва да призная, че това е доста дръзка теория. Но звучи убедително!

— Така е — съгласи се Ким. — Но има един малък недостатък. Не разполагаме с никакви доказателства.

— Имаш право — отвърна Леон. — Но няма да стоим със скръстени ръце. Трябва да отидем в палата и да се опитаме да разберем кой е бил задържан миналата нощ.

Ким смръщи чело.

— И как ще стане това?

Леон загриза долната си устна. Ким, за съжаление, бе права. Те бяха просто слуги в някаква странноприемница и по всяка вероятност достъпът до най-могъщия човек в Япония им бе забранен.

В този момент Мийу се втурна в двора.

— Шогунът! — извика тя, загубила ума и дума. — Идва в странноприемницата, един вестonosец току-що съобщи!

— Шогунът ли? — Леон не можеше да проумее как този високопоставен човек се е решил да напусне палата.

Мийу нервно си играеше с кичур коса.

— Какво ли може да иска от нас?

Всички трескаво се втурнаха да украсяват залата за хранене, тъй като Моцаемон бе категоричен, че там ще посрещнат високия гост.

Вече се чуваше чаткането на конски копита. Леон погледна през прозореца и видя процесия от най-малко петнайсет самураи в пълно бойно снаряжение, която се приближаваше към странноприемницата. Конникът най-отпред носеше флага на шогуна с трите листенца от слез, разположени в кръг.

Коленете на момчето омекнаха, когато видя нахълтващите конници с тъмните, ужасяващи маски, еполети^[3], наподобяващи крила, и с по два меча.

Първият конник скочи от коня и зад него момчето видя богато украсена носилка, носена от четирима самураи. Една ръка дръпна пердето ѝ.

— Шогунът пристигна! — съобщи Леон.

— На колене! — прошепна Моцаемон, без да може да си поеме дъх.

В този момент самураите се втурнаха в странноприемницата.

Леон сведе глава към дървения под, без да посмее да вдигне поглед.

— Кой е Моцаемон? — чу се властен глас.

— Аз — едва чуто отвърна друг глас.

— Изправете се! Всички! — прозвуча кратка команда.

Леон се изправи и погледна към шогуна.

В този момент една ръка, облечена в ръкавица, го сграбчи, натисна го надолу и го принуди да застане на колене. Момчето усети болка.

— Кой ти е разрешил да гледаш шогуна? — изрева самураят. — Заповядано ви беше да се изправите, а не да гледате към него! Кой ти разреши това?

— Никой — прошепна Леон.

— Добре, добре — едва промълви шогунът. — Може да ме погледне.

Леон се подчини, треперейки. Видя остро изсеченото лице на мъж, среден на ръст, на около четирийсет и пет години. Очите на Токугава Цунайоши бяха тесни и воднисти, носът му — плосък, а устата — като черта.

Шогунът носеше снежнобяло копринено кимоно с избродирани върху него листенца на слез и с широки ръкави. Върху кимоното бе облякъл нещо като елече с подпльнки, които трябваше да създават илюзията, че раменете му са много широки. В краката му се бяха свили две невероятно грозни кучета. Не бяха много по-големи от Кия, но пък бяха ужасно дебели и без никаква козина.

Кия изсъска и им показва оголените си зъби.

„О, не, Кия, за бога, недей!“, мислено се помоли Леон и бързо се поклони на кучетата, когато видя, че и останалите им се покланят. След това установи, че даймьо Сайкаку също е в трапезарията и внимателно наблюдава случващото се.

Единствено на Кия и през ум не ѝ минаваше да отдаде почит на песовете. Кучетата започнаха да скимтят и шогунът даде знак на един от самураите — гордият воин трябваше да изнесе животните и да ги остави в носилката пред странноприемницата.

— Моцаемон — започна тихо шогунът, а в гласа му се долавяше заплаха, — искам лично да чуя от теб какво се е случило в тази странноприемница миналата нощ. Един от верните ми даймьо е бил нападнат в твоя дом. Не мога да допусна подобно нещо! Нинджите мълчат, но не те съветвам да постъпваш като тях...

Леон хвърли бърз поглед към съдържателя. Мъжът трепереше като вейка наред буря.

Моцаемон заекваше от страх, но разказа това, което знаеше.

— На пода! — изрева Токугава Цунайoshi към него, когато свърши.

Моцаемон се хвърли на пода.

Шогунът отново направи знак и един от воините изтегли своята катана. Стоманеното острие проблесна застрашително.

— Не! — изтръгна се вик от Мийу, но тя бързо покри устата си с ръка и захлипа.

В този момент Леон пристъпи напред.

— Той не е направил нищо! — заяви твърдо момчето и сам се учуди на смелостта си. — Ние видяхме нападението на нинджите. Моцаемон е невинен!

Шогунът го погледна смаяно. На лицето му изби опасна червенина.

— Какво си позволяваш!?

Леон преглътна. Сега вече нямаше да му се размине, но поне всичко да свърши по-бързо.

— Вие се славите в цяла Япония като мъдър владетел и никога няма да извършите несправедливост — каза ясно и без колебание момчето. — Затова аз, като покорен ваш слуга, смятам за свое задължение да ви обърна внимание върху невинността на Моцаемон.

За момент се възцари напрегната тишина. Опасната червенина изчезна от лицето на шогуна.

— Ти си смел, бих казал дори твърде смел. Но аз обичам смелите, така че имаш късмет. Само че може и да се лъжеш. Твърде възможно е Моцаемон да е съучастник на нинджите, а сега да се прави, че няма нищо общо с тях. Но ще разберем това в палата.

И шогунът махна с ръка. Двама самураи изправиха гостилничаря на крака и го отведоха.

Мийу заплака тихичко, а майка ѝ не смееше да вдигне очи.

— Не съм направил нищо! Кълна се! — простена Моцаемон, но Токугава Цунайоши не се смили. Вместо това се обърна към даймъто, който почтително се поклони.

— А вие, княже, заедно със самураите си сте мои гости в палата.

Съвестта на шогуна не е чиста, помисли си Леон. Затова кани даймъто в палата по-рано от определеното.

— Това е голяма чест за мен! — отвърна Сайкаку. — Веднага ще се разпоредя да тръгваме.

— Така да бъде! — отвърна шогунът и с премерена крачка се отправи към изхода.

Леон бе отчаян. Какво да направят, за да спасят Моцаемон?

[1] Соба — супа от елда със задушени зеленчуци. — Б.пр. ↑

[2] Гинко билоба — широколистно дърво, високо до 20–35 метра. Един от най-старите дървесни видове — срещал се е по времето на динозаврите и е оцелял до наши дни непроменен. — Б.пр. ↑

[3] Еполети — пагони със златни или сребърни ширити и ресни. — Б.пр. ↑

ПОКУШЕНИЕТО

Застанали на почтително разстояние, приятелите видяха как шогунът напуска странноприемницата задно с воините и кучетата си.

Юлиан се втурна към отворения прозорец и погледна към улицата, там се бе събрала тълпа, която самураите задържаха на разстояние.

Хората бяха свели глави, други се бяха хвърлили ничком в уличния прах. Могъщият владетел дори не ги удостои с поглед, а тихо си говореше с един от самураите.

— Елате насам! — извика Юлиан на приятелите си.

Когато Ким, Леон и Мийу застанаха до него, той взе Кия на ръце, за да може и тя да наблюдава случващото се.

Кия изфуча тихо при вида на кучетата, които един самурай слагаше в носилката.

— Шшшт! — направи ѝ знак Юлиан. — Не забравяй, че кучетата са на изключителна почит в Едо!

Вместо отговор красивата котка отново изфуча, и то още по-силно.

— Какво ще стане сега с бедния ми баща? — изхлипа Мийу.

— Ние ще му помогнем! — успокои я Юлиан.

Вързаха ръцете на Моцаемон и го качиха върху един кон.

Мийу отчаяно погледна към Юлиан.

— Но как?

Юкико се приближи и прегърна дъщеря си.

— Нинджата — каза Юлиан, все така вперил поглед в улицата. — Трябва да го намерим! Той може да се окаже ключът към всичко. Най-вероятно е самурай или даймьо. Зад всичко това се крие нещо далеч по-сериозно, отколкото шогунът предполага.

Кия отново изфуча.

— Какво има? — изненадано я погледна Юлиан. — Кучетата вече са в носилката! Всеки момент ще изчезнат.

Но Кия не мирясваше, напротив — ставаше все по-нервна. Козината ѝ настръхна.

— Нещо не е наред! Струва ми се, че Кия усеща опасност... — и Юлиан впери изпитателен поглед в тълпата.

— Мислиш ли, че нинджата може да се е скрил сред хората? — попита Леон със затаен дъх.

— Нямам представа — отвърна Юлиан.

Най-отпред стоеше селянин с гребло на рамо, по-нататък — търговец с табла, окачена на врата, до него стояха две момичета, които хихикаха, допрели глави една до друга. Дребна жена си вееше с ветрило, а един дебел мъж бе вперил благоговееен поглед в шогуна, все едно съзерцава самия бог. Юлиан видя много лица, но нито едно от тях не бе враждебно или напрегнато.

— Не разбирам какво имаш предвид — недоумяващо се обърна към Кия и се взря в смарагдовозелените ѝ очи. Тогава забеляза, че котката бе вперила поглед над главите на хората, и разбра защо е толкова нервна.

Кръвта му изстина. Върху покрива на стъklarската работилница отсреща бе приклепнала малка черна фигура, наполовина скрита зад табелата на работилницата.

„Нинджата!“, стрелна се през главата на Юлиан.
В същия момент чу гласа си да отеква високо:
— Нападател! На покрива на работилницата!
Шогунът смаяно погледна към Юлиан, но един от самураите
бързо дръпна владетеля встрани.
Последва ужасяващо жужене и един шурикен проблесна във
въздуха, мина на косъм от главата на шогуна и се заби в носилката.
Разнесоха се изплашени викове.

— Хванете го! — извика шогунът с треперещ глас и посочи към нинджата върху покрива.

Неколцина самураи се втурнаха нататък, извадили мечове катана. Хората бързо се отдръпнаха, за да им направят място.

— Добре че Кия забеляза опасността! — каза тихо Юлиан на Ким и Леон, защото Мийу и Юкико не трябваше да разбират за необикновените способности на котката.

— Да, наистина. Да се надяваме, че самураите ще заловят мъжа! — отвърна Леон. — Това сигурно е онзи тип с белега.

— И вероятно е от кабуки трупата — додаде Ким.

Зад гърба им се чуха стъпки.

— Какво става? — извика даймъто.

Мийу застана на колене.

— Нападнаха шогуна — каза тя.

Без да каже нищо, Сайкаку мина край децата и се упъти към шогуна.

— Елате! — бързо рече Юлиан и се втурна след даймъто.

Приблжиха към владетеля на Едо.

— Ела по-близо, момче! — обърна се Токугава Цунайоши към Юлиан. — Ти беше този, който ме предупреди за нападението, нали?

Юлиан се поклони. След това кимна.

— Какво се е случило? — попита даймъто.

— Някакъв нинджа се осмели да ме нападне — отвърна шогунът. — А момчето ми спаси живота — и се усмихна приятелски на Юлиан.

В същия момент се разнесоха яростни викове. Тълпата се раздели и пропусна четирима самураи, които водеха пред себе си нинджата.

— Много добре! Заловили сте го значи! — извика Токугава Цунайоши.

Самураите блъснаха нинджата на земята и той се просна в краката на владетеля.

— Кой си ти? — заплашително го попита шогунът.

Нинджата вдигна поглед — очите му бяха пълни с презрение.

— Говори! — заповяда му Токугава Цунайоши.

Нинджата не отрони и звук.

Юлиан обаче използва възможността внимателно да го разгледа, защото нямаше кърпа на главата, но нямаше и белег на шията!

Значи нападателят все още се намира на свобода, помисли си Юлиан. И дали всъщност не са двама души? Дали изчезналите под прикритието на нощта не бяха двама от участниците в кабуки трупата? Или е някой съвсем друг?

— Отведете този тип в палата при останалите! — разпореди владетелят. — Там ще го накараме да проговори. — След това се обърна към Юлиан: — Ами ти...

Момчето усети как стомахът му се свива. Какво ли предстоеше да се случи?

— Ти ми спаси живота, момче — каза шогунът. — Искам да те възнаградя. Но преди това ми кажи къде живеят родителите ти?

Юлиан отново повтори измислената история, според която те бяха бедни сирачета.

— Така, така... — проточи Токугава Цунайоши, без да се впечатлява особено. — Можеш да останеш в палата като слуга.

Юлиан кимна.

— О, благодаря ви, това е чудесно! Но има една малка подробност...

Шогунът го погледна изпитателно.

— Слушам те!

— Приятелите ми... Могат ли да дойдат и те с мен?

Владетелят се засмя кратко — звук, който напомни на Юлиан за джафкането на кучетата му.

— Палатът е достатъчно голям, те също са добре дошли.

В ПАЛАТА НА ШОГУНА

Процесията пое към палата. Най-отпред яздеше самурай с флага на шогунa, следваха го конници, а в средата на процесията бе носилката с владетеля.

Токугава Цунайоши бе дръпнал перденцето и си говореше с даймьо Сайкаку, който яздеше редом с носилката. След тях вървяха Ким, Юлиан и Леон с Кия в ръце. В края на процесията други самураи водеха Моцаемон и нинджата.

Ким се обърна още веднъж и помахна на Мийу и Юкико. Бяха обещали и на двете да направят всичко, за да освободят Моцаемон. Надяваха се в палата да намерят възможност да го направят. Нали вече се ползваха с благоволенieto на шогунa.

Ким погледна напред, но точно в този момент даймьото се наведе към шогунa и започна да му говори нещо.

— Първо атаката срещу мен, а сега и нещо много по-лошо — нападението срещу вас, господарю мой.

— Да, настанаха мрачни времена — разнесе се приглушеният глас на шогунa откъм носилката.

— Трябва да вземете решителни мерки! — настоя Сайкаку.

— Ще го направя, бъдете спокоен! — отвърна Токугава Цунайоши и на Ким й се стори, че долавя в гласа му леко раздражение от нежелания съвет.

Но даймьото се бе разгорещил и продължи:

— Не е ли възмутително, че проклетият нинджа ви нападна посред бял ден? Метна шурикен върху вас насред улицата...

От носилката се дочу раздражено мърморене. За най-голямо съжаление този път Ким не разбра какво отвърна владетелят, но от поклоните на Сайкаку й стана ясно, че шогунът го е поставил на мястото му.

— Разбира се, господарю, движи ме единствено страхът за живота ви — отвърна раболепно даймьото.

След това гласовете замлъкнаха, а Ким продължи да размишлява. Нещо в разговора я изненада, но не можеше да разбере какво точно.

От улицата, където се тълпяха хора, се разнесоха силни гласове — някои жители на Едо приветстваха владетеля, а други стояха смирено приведени.

Ким се огледа. Едо бе изумително красив град. Пресичаха го множество канали, по които се носеха тесни лодки. Стоките в магазините бяха невероятно разнообразни. Най-много я впечатли изобилието от цветни платове, които търговците бяха изнесли пред магазините си. Видя кимона във всевъзможни разцветки, нюанси и размери, с избродирани върху тях както прости, така и сложни и скъпи мотиви — животни и цели пейзажи. Върху някои от кимоната имаше чапли, по други — планини с червено слънце над тях или лотоси в езера, забулени в мъгла.

Амбулантни търговци^[1] по мостовете се опитваха да привлекат вниманието на купувачите, като удряха една в друга дървени пръчки. Продаваха корени и грудки, които лекуват всевъзможни болести. Двама монаси с бръснати глави минаха покрай тях, прехвърляйки неспирно броениците си.

Пред един магазин бяха изложени големи стъклени топки и когато се загледа, Ким видя, че това са аквариуми със златни рибки. До тях в кошници имаше костенурки, очакващи купувачи. Птици чуруликаха в красиви кафези. Собственикът на магазина се поклони ниско, когато шогунът мина край него. Около търговеца се навъртаха две момчета — нямаха и десетина години, едното играеше с йо-йо, забравило сякаш за всичко друго, а другото гордо държеше хвърчило, сякаш всеки момент ще го пусне в яркосиньото небе над Едо.

От близките гостилници се носеше аромат на риба, мед, соя, печен ориз с подправки и птиче месо. Ким зърна една чайна с тераса, която гледаше към канала, където няколко мъже се бяха навели над белите и черни пулове върху дъски за го.

Процесията спря за кратко, защото улицата се стесняваше, а после зави наляво и се насочи към великолепен дървен мост, който елегантно се извиваше над един канал. Тук навалицата бе изключително голяма и яздеците отпред самураи с голямо усилие успяха да си пробият път сред множеството от хора и двуколки.

Когато Ким стъпи върху боядисания в светлосиньо мост, остана очарована от красиво изваяните перила. На разстояние от три метра се издигаха масивни тъмнокафяви стълбове, увенчани с тъмнокафяви дървени топки.

— Какъв е този мост? — престаши се да попита тя един от самураите след себе си. Шогунът все пак им бе задължен, така че защо да не поразпита един от конниците му?

— Това е мостът Нихонбаши^[2] — каза самураят. — Той е наистина забележителен, малката. Оттук към вътрешността на страната тръгват петте най-важни търговски пътя.

Ким се ядоса, че самураят я нарече „малката“, но не се издаде. Погледна напред към носилката на шогуна и отново си спомни за разговора между владетеля и Сайкаку. И отново я споходи усещането, че нещо ѝ убягва... Какво каза даймьото? Ким се опита да си припомни думите му и внезапно ѝ просветна.

Шурикен!

Сайкаку се появи след нападението над шогуна и нямаше как да знае какво оръжие е използвал нинджата! А и шогунът само спомена за атентата.

Откъде знаеше даймьото за шурикена?

Тя тихо каза на Леон и Юлиан за откритието си.

— Следователно даймьото най-вероятно е забъркан в тази история — прошепна Леон.

Ким сбърчи чело.

— Но нали всички твърдят, че Сайкаку е непоколебимо верен на шогуна! Освен това бе мишена на нападението на нинджите. Всичко това някак не се връзва...

Момичето се замисли. Дали да кажат на шогуна? Даймьото щеше да отрече всички обвинения. И тогава? Ким предпочете да не си представя какво би могло да се случи. В крайна сметка даймьото бе изключително влиятелен човек... Не трябва да предприемат нищо, преди да разполагат с неопровержими доказателства — това е повече от ясно. Трябваше да продължат разследването и в палата. Но най-вече не трябва да забравят основната цел — да убедят шогуна в невинността на Моцаемон.

Най-после процесията стигна до огромния палат с множество наблюдателни кули, заобиколен от широк воден ров. Зад висока около

пет метра стена от дялани камъни, съединени без хоросан, се извисяваше жилищна сграда на няколко етажа с елегантно извити краища на покрива и с фронтони, украсени богато с резбовани дървени фигури. Плочите на покрива блестяха в яркочервено, турско синьо и жълто, а топлият вятър развяваше флагове с герба на шогуна.

Процесията мина по подвижен мост и стигна до широко разтворена двукрила врата, обкована с желязо. От двете ѝ страни стояха тежковъоръжени стражи.

В двора на палата самураите предадоха конете си на конярчетата, които ги посрещнаха. В същия момент кланяйки се, към носилката се приближи мъж без нито една гънка на кимоното. Ким си помисли, че сигурно е някой високопоставен слуга. Шогунът му даде разпореждания и сухият като чироз мъж с дрезгав глас се разпореди Моцаемон и нинджата да бъдат отведени. След това мъжът се приведе към приятелите:

— Ще ви покажа една малка стаичка близо до кухнята. Ще помагате на готвачите — каза той. — Последвайте ме!

Приятелите тръгнаха след него и Ким видя, че многоетажните сгради зад стените на палата бяха разположени в нещо като огромен парк.

Първо минаха през приказно красива градина. Отдясно имаше триетажен павилион с блестящ златен покрив, а на върха му бе кацнал златен петел.

— Това е Златният павилион — каза слугата, като забеляза любопитния поглед на Ким. — Там шогунът слуша музика.

Павилионът се намираше на брега на езерце, пълно със златни рибки. Точно в този момент няколко слуги ги хранеха. Около езерцето растяха екзотични растения, които сияеха във всички цветове. Жабешките лилии с тъмни точици, огненочервената лавандула, розовите цветове на вишните и оранжевите цветове на явора направо омагьосваха очите.

Слугата ги водеше все по-нататък. Минаха през една дървена арка и стигнаха до неголям алпинеум^[3]. Ким се възхити на живописно извиващите се пътечки от снежнобели речни камъчета. В контраст с тях навсякъде бяха разпръснати груби, неодялани камъни с различна големина, обрасли с мъх. На едно място каменните късове бяха подредени в извиваща се и сякаш разплискваща се лента, все едно бе

река. Над камъните се извиваше мостче. То бе направено от необработено дърво, което създаваше усещането, че е много старо. Непосредствено до него шумеше водопад — падаше от висока скала в малко, кръгло езерце, заобиколено от дръвчета бонзаи.

Алпинеумът олицетворяваше хармонията на природата. Тук окото си отдъхваше, за разлика от първото езеро с неговите фойерверки от цветове.

В парка се разхождаха две изискани дами и тихо разговаряха помежду си. Ким бе очарована от облеклото им. Едната носеше яркозелено кимоно със светлозелени ширити, широко оби, цялото в красиви бродерии в същия цвят и перфектно съчетани по цвят светлозелени копринени панделки в косата. Още по-разкошни бяха дрехите на другата жена. Над светлочервеното кимоно, препасано с черно оби, имаше наметка от блестяща черна коприна, привързана с дълъг шал, върху който грееше златен жерав. В дясната си ръка държеше чадър, а с лявата си вееше с ветрило. Тя хвърли високомерен поглед към Ким, докато продължаваше да разговаря със спътничката си.

Най-после по една тясна пътечка стигнаха до палата. Тази сграда бе най-високата и най-красивата от всички, на пет етажа, като всеки следващ етаж се стесняваше и имаше собствен покрив. Ким си помисли, че ѝ прилича на няколко шапки с широка периферия, нахлупени една върху друга.

Двама самураи пазеха широката порта от червеникаво дърво.

Кльощавият слуга едва забележимо кимна, после ги поведе към голяма зала, от която тръгваха три коридора. Подът бе от полирано дърво и по него не се виждаше и пращинка. Слугата тръгна по левия коридор, преведе децата покрай кухнята, откъдето идваха облаци благоуханна пара, и най-после спря пред малка стаичка.

— Това, по волята на шогуна, е мястото, където ще живеете — каза меко той. — Само че няма да ви остава много време за почивка. Веднага отидете в кухнята. Там са претрупани от работа, защото тази вечер ще има празнична вечеря в чест на даймьо Сайкаку. И още нещо, личните покои на благородния шогун започват в края на коридора. Така че настоятелно ви съветвам да се движите безшумно и незабележимо.

След което се оттегли.

Ким се огледа наоколо. Стени от оризова хартия, прозорец, врата, три рогозки за спане и още две рогозки отляво и отдясно на една ниска масичка — това бе всичко. Направи й впечатление, че е много чисто.

— Имаме ослепителни покои — заключи Юлиан.

— Имаш право — съгласи се Ким. — Но най-добрата новина е, че сме в палата. До вчера дори не можехме да си мечтаем за това. Вероятно още тази вечер ще можем да убедим шогуна в невинността на Моцаемон. По време на празненството сигурно ще е по-благоприятно...

По пътя към кухнята Ким отново си спомни за нинджата с белега. Сега шогунът и даймьото бяха на сигурно място. Дали нинджата ще се откаже от нападенията си?

Един вътрешен глас й подсказваше да не го подценява. Той вече се бе преобразил веднъж като актьор, при това много успешно... Какво би му попречило да се промъкне в палата преоблечен и да се представи за някой друг?

[1] Амбулантен — подвижен, който пътува; амбулантен търговец — който продава дребни стоки не в закрито помещение, а на подвижна сергия. — Б.пр. ↑

[2] Нихонбаши — мост над един от каналите в Едо, дълъг 51 м и широк 8 м. Важен транспортен възел. В началото на ХХ в. е изцяло подновен и изграден от камък. — Б.пр. ↑

[3] Алпинеум — част от градина или парк, оформена от скали и засадена с високопланински цветя и храсти. — Б.пр. ↑

МЪЖЪТ С БЕЛЕГА

Приятелите отидоха в кухнята на палата, както им бе заповядано. Вътре беше непоносимо горещо. Над безбройните казани с ориз се кълбеше пара, а върху нагорещени каменни плочи готвачи приготвяха различни меса. Имаше и дълги маси, на които многобройни помощници режаха зеленчуци.

Един дребен, поизнервен мъж се приближи към децата.

— А! Вие трябва да сте тримата новаци с котката. Никога не сме имали животно в кухнята, но такава е волята на шогуната — каза той вместо поздрав и се представи: — Аз съм главният готвач Озаму.

След това ги изпрати да режат зеленчуци.

— Побързайте! — подкани ги той. — Храната днес трябва да е перфектна.

Приятелите се заловиха за работа. Леон режеше на тънки ивици комбу^[1], Ким кълцаше на дребно гъби шийтаке^[2], а Юлиан ситнеше парчета риба тон на кубчета. Тайно даде няколко парченца на Кия. Една готвачка разбъркваше всичко това в голям казан, където се вареше супа.

След това приятелите помагаха в приготвянето на цукемоно^[3]. Налагаха китайско зеле, цвекло, краставички, патладжани и сини сливи в саламура.

— Когато се върнем в Зибентан, трябва да си приготвим такова нещо — прошепна Леон на приятелите си.

— Много добра идея, ще ти я припомня в най-скоро време — усмихна се Ким. — Готвачът Леон!

— Само почакай, ще ти покажа на какво съм способен! — заяви Леон. — Но само ако ми обещаеш да изядеш всичко.

Ким се потупа по челото.

— Да не съм луда? Ще вземеш да сготвиш някакви водорасли!

— Ще сготвя най-различни неща — отвърна Леон. — Не само водорасли.

— Е, добре де, съгласна. А ти, Юлиан?

— И аз — ухили се Юлиан.

През следващите два часа приятелите се претрепаха от работа в задушната кухня. После слугите трябваше да сервират храната в голямата зала, където шогунът даваше вечеря в чест на даймьото и свитата му.

Процесия от трийсетина слуги, сред които Леон, Ким и Юлиан, понесе вкусните ястия към тържествената зала. Със сведени очи те сервираха супа, яйца с октопод, печена змиорка в сладък соев сос, панирано пилешко на бамбукови шишове, сурова риба върху маринован ориз и пастет от мечешко с мед. Напитките бяха зелен чай и саке.

Бързо и възможно най-тихо слугите сервираха блюдата на гостите, които се бяха настанили с кръстосани крака на пода пред ниски масички. След това слугите се пръснаха из залата, за да могат да откликнат на всяко желание на гостите.

Леон, Ким и Юлиан стояха до широката двукрила врата. Оттук можеха по-добре да наблюдават залата. Топлата светлина на лампионите и свещите се отразяваше в лакирания дървен под, а червеникавите му отблясъци падаха върху копринените килими с наситени кафяви и зелени тонове. По стените, в рамки от слонова кост, висяха картини с планински и морски пейзажи. Леон видя огромни вълни, надвесени застрашително над малка рибарска лодка, бос селянин, който пристъпваше по висящ мост, приведен под тежестта на товара си, водопад, който падаше от високи скали. Паравани от шест части, богато изрисувани, бяха разпръснати наоколо и създаваха

усещането, че залата е разделена на части. На един от тях се виждаше смяната на годишните времена — изобразено бе яворово дърво през всеки от четирите сезона — пролет, лято, есен и зима.

От малки метални купички, пръснати из залата, се носеха благоухания от запалените в тях ароматни пръчици. Леон разпозна мириса на канела и борова смола.

След това погледът му се спря върху шогуна, който единствен не седеше на пода, а на стол от кедрово дърво, лакиран със златист лак.

Владетелят бе облечен в червено кимоно, с невероятно широки ръкави и с дълъг бял шлейф. Под кимоното се виждаше бял, широк панталон с червен подгъв. Зад шогуна се бяха настанили двете ужасни кучета без козина, за които се грижеше специален слуга и който им се покланяше всеки път, когато им даваше нещо за ядене.

Сайкаку и самураите му се нахвърлиха върху изисканите блюда като глутница изгладнели кучета. Леон забеляза, че дори в парадната зала всички воители носеха двата си меча. Мъжете бяха облечени в удобни кимона, част от униформата им. Сакето се лееше в изобилие и в значителна степен допринасяше настроението да става все по-добро.

Появи се и ансамбъл гагаку^[4]. Единият от музикантите свиреше на шамисен, другият — на кото^[5]. Напомня ми на цитра, помисли си Юлиан. Беше виждал цитра, когато неотдавна с родителите си беше на почивка в Алпите. Третият музикант надуваше рютеки^[6], а един друг удряше върху какко^[7]. Заедно с квартета излезе и певец на годините на приятелите със звънък като камбанка глас.

Групата поде закачлива любовна песен и вече нищо не бе в състояние да удържи самураите — те скочиха на крака, запляскаха с ръце и затанцуваха. Само Сайкаку и шогунът останаха по местата си и достолепно наблюдаваха веселбата.

Леон бързо разбра, че тази вечер няма да могат да измолят помилването на Моцаемон. Нямаха никакво основание, фактите си оставаха непроменени, освен това могъщият владетел не ги допускаше до себе си. Обслужваха го две невероятно красиви жени, които не спираха да му се усмихват.

В залата се появи едно момиче, гъвкаво като змия. Угасиха свещите и оставиха да гори един-единствен лампион. В светлината му гъвкавите движения на танцьорката бяха изумителни. След това се появи жонгльор, който изпълни шеговит номер и чашите за саке на

самураите полетяха във въздуха. Една чаша обаче падна на пода и се счупи. Дребен, дебел слуга се втурна мигновено и започна да събира счупените парчета. Когато се изправи, Леон видя нещо, което го накара да се ококори — на шията си мъжът имаше зигзагообразен белег! Значи все пак нинджата бе успял да се промъкне в палата! А това означаваше само едно — че над шогуната е надвиснала огромна опасност.

Леон веднага каза на приятелите си какво е видял. Когато дебелият мина повторно край тях, за да изнесе парчетата, Юлиан също видя белега.

— Изглежда досущ като този на нинджата — прошепна той. — Само че няма как да е същият. Нинджата бе слаб, а този е шишко.

Леон кимна, Юлиан имаше право. Но възможно ли е подобно съвпадение? Двама толкова различни мъже да имат еднакъв белег?

Леон не можа да си отговори и изпита непреодолимо желание да поразпита дебелия. Дали този човек не е слуга в палата и едновременно с това нинджа? Може би няма да е зле да поговори и с главния готвач Озаму. Изгаряше от нетърпение да се върне в кухнята и не след дълго, когато трябваше да изнесе една празна табла, получи желаната възможност.

Дебелият обаче не се виждаше никъде. Озаму бе тук, но пък нямаше време да говори с Леон. Главният готвач бе още по-изнервен, въпреки че до този момент нямаше оплаквания, а и по всичко изглеждаше, че шогунът и гостите са изключително доволни от храната. Озаму вероятно си бе наумил да надмине себе си — от тенджерите и тиганите изскачаха нови и нови вкусоти и армията от слуги не спираше да снове между кухнята и залата.

Едва късно вечерта настъпи затишие. Самураите не искаха нищо друго, освен саке, а за Озаму и хората му това означаваше по-малко работа.

Когато Леон за пореден път влезе в кухнята с празна кана в ръце, той намери главния готвач да похърква, седнал на една табуретка.

Дебелакът с белега сякаш бе потънал вдън земя. Не се беше появявал и в залата. Леон бе дълбоко озадачен, че не го видя през изтеклите часове. Странно наистина...

Затова пък Кия бе в кухнята, излегнала се върху една маса. Тя примигна към Леон с полупритворени очи и тихичко измяука.

— Какво има, нямаш ли си работа? — попита го внезапно Озаму и Леон се почувства като хванат на местопрестъплението. Вероятно Озаму просто бе задрямал.

— Имам, имам! — побърза да отвърне момчето. — Само че съм малко...

— ... уморен — завърши вместо него главният готвач.

— Така е, ако трябва да съм честен — кимна Леон.

Озаму се надигна, охкайки:

— Нормално е, и аз съм изморен и изобщо не е за чудене.

Леон си отдъхна. Очакваше главният готвач да го смъмри, а днес все пак бе първият им работен ден.

— Само че все още не сме приключили. Почисти боклуците — разпореди Озаму, прозявайки се, и посочи към един кош, където изхвърляха остатъците от храна.

— Къде да го отнеса? — попита Леон.

— По коридора надолу, след това надясно и излизаш през вратата, това е входът за доставчиците. Има малко дворче и там ще видиш голям сандък, в него хвърляме остатъците от храната — обясни подробно Озаму. — С тях хранят уличните кучета в Едо.

— Отивам — рече Леон и грабна коша.

Намери вратата и стигна до дворчето, едва-едва осветено от мъждива лампа. После се огледа. Видя две двуколки, една бъчва и големия сандък за остатъците от храната. До сандъка имаше куп боклуци, приготвени за изхвърляне. Забеляза счупена рамка за прозорец, разкъсан лампион, лакирани парчета дърво и някакви дрипи.

Дрипи ли?!

Леон остави боклука и се вгледа по-внимателно в купчината. Не бяха дрипи, а две възглавници и едно въже. Момчето подръпна крайчеца на ухото си и се огледа. Наоколо няма никого, съвсем сам е. Без да губи време, той натъпка възглавниците под кимоното си, а за да не се свлекат, ги завърза с въжето.

Внезапно дишането му се учести — слабичкото момче се превърна в шишко!

Дали слабият нинджа не се е превърнал по същия начин в дебел кухненски помощник?

Дали не се е скрил в палата, за да убие шогуна още тази нощ? И как ли се е преоблякъл в момента?

[1] Комбу — големи морски кафяви водорасли, използвани в японската кухня като добавка към супи или като подправка. — Б.пр. ↑

[2] Шийтаке — гъбите шийтаке са познати в Япония и Китай още от древността — като императорска гъба, гъба женшен или еликсир на живота. Тя расте по стволите на повалените дървета. Вирее и у нас. В последните десетилетия се култивира в целия свят. — Б.пр. ↑

[3] Цукемоно — японска туршия. — Б.пр. ↑

[4] гагаку — ансамбъл, който изпълнява японска дворцова музика, също наричана гагаку. Свири на открито в дворовете на дворци и храмове. — Б.пр. ↑

[5] кото — японска цитра, традиционен японски музикален инструмент с 13 копринени струни, опънати върху дъска, дълга 1,8 метра. Поставя се легнал. Използва се в японската дворцова музика гагаку. — Б.пр. ↑

[6] рютеки — традиционна японска флейта със седем дупки. — Б.пр. ↑

[7] какко — двустранен барабан, характерен за японската придворна музика гагаку. Поставя се легнал върху поставки, за да се свири и от двете му страни едновременно с палки от твърда дървесина. Обикновено е богато украсен. — Б.пр. ↑

СЯНКА В НОЩТА

Отдавна бе минало полунощ, когато приятелите най-после се прибраха в стаичката си. Въпреки че денят се оказа дълъг, Юлиан не усещаше умора. Това, което преди малко им разказа Леон, не му даваше мира. Преди да си тръгнат от кухнята, успяха все пак да поразпитат главния готвач. Озаму не познаваше всички помощници и не можа да си спомни за дебел мъж с белег на шията. В ден като днешния на негово разположение бяха повече от сто души. В различните дни в кухнята имаше различен брой хора, в зависимост от това колко души бяха необходими. Някои помощници бяха наети само за един ден.

Приятелите откриха и още нещо. По всичко изглежда, че не е много трудно човек да се промъкне в палата през входа за доставчиците, защото ежедневно тук се докарваха огромни количества пресни продукти. Озаму ежедневно посещаваше пазарите на Едо и избираше най-добрата стока, която селяните след това му донасяха.

Ако палатът има някакво слабо място, определено бе този вход, помисли си Юлиан.

— Къде може да е нинджата? — размишляваше на глас Леон, поглеждайки въпросително към приятелите си.

Ким се бе излегнала върху рогозката и си играеше с Кия.

— Едва ли има начин да разберем. Все пак не може да обърнем палата с главата надолу.

— А дали все пак да не кажем на шогуната? — попита Леон.

Но Юлиан поклати глава.

— Това е като да търсиш игла в купа сено. Дебелият помощник от кухнята с белега вече не съществува. Ще станем смешни, а шогунът най-вероятно ще ни изгони. И какво ще стане тогава с Моцаемон? Не бива да рискуваме!

Ким за момент престана да си играе с котката.

— Какво предлагаш?

— Не знаем къде се е скрил нинджата. Освен това не знаем каква е ролята на даймото в тази игра. Може би е съучастник на нинджата — отбеляза предпазливо Юлиан. — Едно обаче знаем със сигурност. Мишената на заговорниците е шогунът. А нашата стая е в коридора, който води към личните покои на владетеля, така че тази нощ ще останем на стража.

Леон веднага се запали:

— Много добра идея! Аз ще съм пръв! След два часа ще събудя някого от вас, става ли?

Ким и Юлиан се съгласиха.

Няколко часа по-късно Ким събуди Юлиан. На момчето му трябваше известно време, за да разбере къде е и какво трябва да прави.

— Е, добре — сънливо промърмори Юлиан и застана на поста си.

Оставиха вратата на стаята леко открената, така че да виждат коридора.

Ким си легна, а Юлиан се настани до вратата. Отвори я малко по-широко и погледна навън. Дългият коридор бе пуст и слабо осветен. Нищо не помръдваше в палата. Изглежда, всички спяха.

Юлиан си помисли, че охранителните кули най-вероятно са претъпкани със стражи, които пазят денонощно, но шогунът няма как да знае, че най-опасният му враг се подвизава в палата, първо като дебел помощник в кухнята, а сега... Като какво всъщност?

Момчето подпря глава върху тънката стена от оризова хартия. Два часа са ужасно дълго време, особено ако човек няма часовник... Ще направи така, както е постъпила Ким, ще събуди Леон, когато прецени, че времето е изтекло.

Какво можеш да правиш, когато си сам и не трябва да заспиваш?

Точно когато Юлиан смяташе да се посвети на отговора на този толкова труден въпрос, една чудно красива котка се плъзна към него. Момчето я взе в скута си и я погали под брадичката. Тя сладко-сладко замърка, сгушвайки се в него, а той веднага се почувства по-добре.

Продължи да седи до вратата, вперил поглед в пустия коридор.

След малко, когато почти бе задрямал, подскочи внезапно. Кия, свита в ръцете му, бе станала много неспокойна. Верен на дълга си,

Юлиан впери поглед към коридора.

Изведнъж косата му настръхна — една сянка мина покрай стаята им! Юлиан потърка очи. Не, не му се присънва. Някой се прокрадва по коридора!

Светкавично събуди приятелите си и те бързо скочиха на крака, когато чуха какво е видял. Всички се измъкнаха от стаята, но от сянката нямаше и следа.

Дали не му се присъни? Не, сянката изчезна в посока към покоите на шогун и Юлиан бе напълно сигурен в това.

Приятелите се упътиха нататък. Коридорът скоро зави и Юлиан, който вървеше начело, надзърна иззад ъгъла. Отпред отново се простираше дълъг коридор, също така слабо осветен.

И там — ето там, той съзря сянката!

С разтуптяно сърце момчето се скри зад една от огромните декоративна вази, редящи се отляво и отдясно на няколко метра една от друга. Леон, Ким и Кия го последваха.

Момчето предпазливо надникна иззад укритието си. Сянката бе облечена в тъмни дрехи и с покрито лице като нинджа! Плъзна се напред, плътно прилепена към стената, като почти се сливаше с тъмното дърво.

Приятелите излязоха от прикритието си и тръгнаха след непознатия, като внимаваха да са на разстояние от него. В полумрака се появиха очертанията на огромна двукрила врата и Юлиан предположи, че води към покоите на владетеля. Плавно, също като дива котка, сянката се плъзна към вратата.

Сърцето на Юлиан заби бързо. Дали да не повикат помощ? Ами ако нинджата ги нападне?

И тогава забеляза две сенки, изправени отляво и отдясно на широката врата. Стражите! Но защо не предприемат нищо? Юлиан се вгледа. Не може да бъде! Стражите не бяха застанали до вратата, а лежах до нея и тихичко похъркваха!

Непознатият спря и Юлиан се изплаши, да не би да се обърне. Тримата бързо се скриха зад вазите. Но изглежда, маскираният се чувстваше спокоен и неуязвим. Протегна ръка и отвори вратата, след това се шмугна в покоите на шогун.

Юлиан хвърли бърз поглед към Ким и Леон и те кимнаха. Затичаха се, минаха край спящите стражи и се устремиха към

отворената врата. Юлиан предпазливо надникна вътре. Видя огромна, оскъдно обзаведена стая, едва-едва осветена от два червени лампиона. Преградена бе от паравани, украсени с дългообразни мотиви. Видя още ниска масичка, резбовани врати от блестящо тъмно дърво и множество красиви керамични вази.

Но къде е шогунът? И къде е нападателят?

Внезапно сърцето на Юлиан почти спря да бие. Маскираният бе застанал в сянката на един параван. В ръката си държеше къс меч.

Едва сега момчето забеляза, че на тъмната рогозка пред паравана лежи фигура в тъмна дреха, почти незабележима върху тъмната рогозка.

Това трябва да е спящият шогун!

Юлиан вече отваряше уста да извика, когато иззад друг параван изскочи трета фигура, извади нинджатото си и се хвърли към маскирания.

СХВАТКАТА

Ким чу вика на Юлиан и видя мъжа, който изскочи иззад паравана. Той бе дребен, дори изящен, облечен като нинджа и с маска. Ким се стъписа и в първия момент не можа да помръдне. Двама нинджи ли има и защо се нахвърлиха един срещу друг?

Двамата мъже ожесточено си разменяха удари. Нападателят удари нинджата с юмрук в гърдите, така че той отхвъркна назад и се блъсна в паравана, който се разхвърча на трески.

Шогунът, облечен в тъмносиво копринено кимоно, се надигна от постелята си и нападателят мигновено го атакува. Мечът му обаче не улучи, защото в последната секунда шогунът успя да отдръпне главата си. Последвалият удар с лакът обаче го зашемети и той се свлече на пода. Нападателят се канеше да се хвърли върху него, но Ким метна една ваза и го уцели в ръката. Нападателят изрева и вбесен се обърна. Очите му се впиха в момичето, а Ким си помисли, че вече е виждала тези очи! Само че не й остана време да си спомни къде, защото нинджата се изправи на крака. На шията си имаше зигзагообразен белег! Няма съмнение, че това бе същият човек, когото преследваха по покривите.

Мислите се защураха в главата ѝ. Какво става тук и кой всъщност е нападателят, който иска да убие шогуна?

Двамата мъже се задебнаха в кръг, с извадени мечове.

— Всичко свърши, ужасният ви план се провали! — извика нинджата.

— Не! — отвърна нападателят. — Всичко ще свърши, когато те изпратя при предците ти, в царството на мъртвите.

Вместо отговор нинджата се втурна към него, нинджатото просветна, последвано от мълниеносен ритник в глезена. Нападателят падна на пода като подкосен, но при падането хвърли меча си към нинджата. Острието проблесна в червеникавата светлина на лампионите...

Когато оръжието полетя към нинджата, Ким извика, а нинджата залитна към стената и мечът на нападателя издрънча на пода — по всяка вероятност само го бе одраскал, защото се хвана за рамото и отпусна надолу меч.

Междувременно нападателят се изправи и с мрачна решителност се втурна към ранения нинджа.

— Не! — изкрещя Ким и ужасена, грабна друга ваза и я запокити към него.

Нападателят се обърна и видя вазата, която летеше към него. Ловко се наведе и избегна удара.

— Ей сега ще се заема и с теб, момиче! — ядосано кресна той.

Леон и Юлиан последваха примера на Ким и го обсипаха с дъжд от вази. Нападателят успя да избегне първия удар, но след това една красива, малка ваза, украсена с клончета слез, се разби в челото му, той изрева и пристъпи към приятелите, но те бързо се пръснаха из стаята, продължавайки да го замерят с каквото им попадне под ръка.

Кия също не остана безучастна. Скочи на гърба на нападателя и впи зъби във врата му. Мъжът посегна към нея, за да я махне от гърба си, и за момент изпусна от поглед нинджата, който се отлепи от стената и с точен юмручен удар изпрати противника си в царството на сънищата. После с ръка върху раната си се втурна към шогуна.

Владетелят се изправи с мъка, опирайки се на лакти.

— Какво става тук? — погледът му се плъзна от нинджата, коленичил пред него, към приятелите и след това към лежащия на пода нападател.

— Всичко е наред — каза тихо нинджата.

— Къде... са... стражите ми? — запелтечи Токугава Цунайоши.
— Защо не ме...?

Той се изправи, без да довърши изречението си, и поклащайки се, застана пред приятелите.

— Отново вие! Изглежда, за втори път ми спасявате живота. Вероятно можете да ми обясните какво става тук? — После се обърна

към нинджата: — Или може би този мъж, скрит зад маската си, иска да ми отговори? Кой си ти, нинджа?

С подчертано бавно движение забуленият воин свали кърпата от лицето си.

Ким затаи дъх, защото разпозна в мъжа...

ЛИЦЕТО ПОД МАСКАТА

— Кидо! — извика Леон. — Ръководителят на кабуки трупата. Тримата приятели се спогледаха изумено.

Нинджата се поклони.

— Това не е съвсем точно — отвърна Кидо.

— Очаквам обяснение! — каза шогунът, очевидно объркан.

— Почакайте за момент! Тежка ли е раната ти, Кидо? — намеси се Ким.

Нинджата махна с ръка.

— Нищо особено, само драскотина. Вече дори не кърви.

— Добре, да чуя историята ти! — нетърпеливо заповяда владетелят. — Как се озова в палата ми?

Кидо се усмихна меко.

— Всичко по реда си, с ваше позволение. Аз съм Кидо, самурай. Баща ми бе многоуважаваният Йошио от Фуджисава.

— Чувал съм за него — каза шогунът. — Говори се, че той и самураите му си направили сепуко след някаква непочтена постъпка на баща ви.

„Значи Кидо е самурай! Ами да!“ — помисли си Леон, спомняйки си за знака, който Юлиан видя върху дрехата на нинджата, когото гонеха по покривите на Едо.

— Това не е вярно — отвърна Кидо. — Баща ми никога не се е държал непочтено. Беше убит! От мъжа, който се опита да убие и вас.

Настана гробна тишина.

— Какво, какво? — попита най-после Леон.

— Това е истината. Мъжът, който лежи там, е в дъното на заговора. Искаше да ви отстрани и започна да си търси съюзници. Предложиха на баща ми да участва в заговора, но той отказа...

Нинджата сведе поглед.

— И какво стана после? — попита владетелят.

Кидо вдигна глава.

— Баща ми и братята ми бяха убити, защото разбраха за заговора. Аз също трябваше да умра, но като по чудо се спасих. Загубихме цялото си имущество. Аз, естествено, се заклях да отмъстя. Така самураят Кидо се превърна в нинджата Кидо. Само по този начин хората ми и аз имахме шанс да осуетим коварния план. Използвахме прикритието на нощта, за да ви предпазим, Токугава Цунайоши!

— Защо просто не дойдохте при мен? — попита владетелят.

Нинджата се усмихна тъжно.

— Кой щеше да ни повярва? Не разполагаме с никакви доказателства срещу заговорниците. Трябваше да заловим извършителите на местопрестъплението или да ги спрем преди това...

Леон кимна бавно.

— Затова се преоблякохте като артисти от кабуки труппа и...

Той погледна към лежащия в безсъзнание нападател. Почти се досещаше кой е. Нямахше търпение да дръпне кърпата от лицето му, но се удържа.

— Точно така — отвърна нинджата. — Само че претърпяхме поражение и хората ми бяха заловени. Само аз успях да се измъкна...

— Били сте значи в странноприемницата на Моцаемон? — отново попита шогунът. И на него сякаш започна да му става ясно кой е нападателят.

Леон не издържа повече:

— Да, а там лежи един даймьо на име Сайкаку.

Токугава Цунайоши се наведе към мъжа на пода и дръпна кърпата от лицето му. След това ужасен отстъпи назад.

— О, не, не може да бъде! — изплъзна се от устата му. После си пое дълбоко дъх. — Наистина е той! Как е възможно, никога не съм предполагал, че може да извърши подобно нещо.

— Такава е, за съжаление, горчивата истина — отвърна Кидо. — Реших да действам, когато видях, че ще дойде с вас в палата и може да застраши живота ви. Преоблякох се като търговец и подкарах насам една двуколка с риба. Промъкнах се в палата през кухнята и пак се преоблякох като дебел слуга...

— Да, а ние намерихме възглавниците и въжетото — добави Леон и си спечели изумения поглед на шогуна.

— След това открих спящите пред вратата ви стражи и реших сам да охранявам съня ви — продължи нинджата. — Промъкнах се в

покоите ви и зачаках. Хм, а след това се появи този с меч в ръка... — и Кидо презрително посочи към мъжа на пода.

Дълбока бръчка проряза челото на шогуна.

— А сега се надявам да разбере и защо е искал да ме убие.

ПРИЗНАНИЕТО

Токугава Цунайоши се наведе над Сайкаку и го зашлеви няколко пъти, за да го върне в съзнание. След това взе меча на нападателя и направи крачка назад, вдигнал заплашително оръжието.

Зашеметен, даймьото тръсна глава, после се изправи с мъка, скръсти ръце пред гърдите си и остана така, без да отрони дума.

— Винаги съм ви смятал за един от най-верните ми даймьо. А вие ме предадохте, опитахте се да ме убиете. И не само! Изменихте на бушидо! Защо го направихте? — глухо попита шогунът.

Сайкаку го погледна с неприязън. По всичко изглеждаше, че е дошъл на себе си.

— И още питате?! Аз изобщо не съм от значение за вас, нито който и да е друг даймьо. Имате очи само за кучетата си!

— Не е вярно! — отвърна Токугава Цунайоши.

— Напротив, точно така е! — не отстъпи даймьото. — Издадохте указ да се кланяме на кучетата. И то само защото сте роден в Годината на кучето. И указът се отнася не само за простолюдието, търговците и селяните. Отнася се и за князе като мен. Наистина ли мислите, че ми е лесно да се покланям на глупаво животно като кучето?

Шогунът изсумтя презрително:

— И това е достатъчно основание да се опълчите срещу мен?!

— Не е само това — продължи Сайкаку. — Отнасяте се към нас, вашите даймьо, с непростителна надменност. Заповядвате ни да се явим в палата, без да се интересувате, че може да имаме друга неотложна работа.

— Работа ли? — Токугава Цунайоши се изсмя. — Мъже като вас не работят!

В очите на Сайкаку блесна опасно пламъче.

— Не става дума за това, а за начина ви на управление, за това, че злоупотребявате с властта си, като например, че ми разпореждате да се явя в палата, а след това ме отпращате и ми се налага да отседна в

някаква проста странноприемница... И го правите само за да ме унижите.

Така значи, помисли Юлиан, това, че е трябвало да чака, не му е давало мира. Момчето вдигна ръка:

— Извинете, че се намесвам — каза то.

— Хайде, давай! — окуражи го шогунът.

— Вие имате пръст и в нападението с шурикена, нали?

Даймьото кимна.

— Но то бе извършено от нинджа! — Токугава Цунайоши косо погледна към Кидо.

— А може би нападателят просто е бил преоблечен като нинджа — подхвърли Юлиан.

— Имаш право — призна Сайкаку. — Заповядах на един от самураите си да го направи, защото жадувах за отмъщение. Вашето време изтече, Токугава Цунайоши! Така че исках да използвам принудителния си престой в Едо, за да ви премахна.

— И ако проклетият ви план бе успял, подозрението щеше да падне върху нинджата! — Юлиан бе отвратен. — Искали сте да припишете на друг вината за ужасното си деяние.

— За щастие, вие не позволихте това да се случи — обърна се шогунът към приятелите, а после въздъхна. — Ето защо сте дошли в палата ми. Сякаш самото провидение ви изпрати...

— Издадохте се, Сайкаку — пристраши се Ким. — Чух един ваш разговор с шогунa, в който споменахте оръжието на нападението — шурикен, въпреки че нямаше как да знаете какво оръжие е използвано. При нападението бяхте в странноприемницата, а след това никой не е споменавал пред вас за шурикен!

Шогунът смаяно погледна приятелите.

— Това ми е убягнало! Вие наистина сте много наблюдателни деца — и той отново погледна към Сайкаку. — Бях организирал празнична вечеря във ваша чест. Колко съм се заблуждавал... — Шогунът замълча за момент, а след това продължи: — Това, което

искам да разбера, е как успяхте да минете незабелязано край стражите ми?

Устните на даймьото се изкривиха в самодоволна усмивка.

— Помислих си, че самураите ви на пост също биха искали да пийнат нещо. Така че им изпратих нещичко с поздравления от даймьо Сайкаку...

— А в питието е имало приспивателно или нещо от този сорт — предположи Юлиан.

— Бързо схващаш — каза даймьото. — Исках лично да довърша останалото. За съжаление обаче, вие тримата ми попречихте. Жалко, че сте на грешната страна.

— Това едва ли е така — отвърна Юлиан. — А заслугата планът ви да се осуети не е единствено наша. Тя е и на Кидо!

Сайкаку се направи, че не е чул това, и обърна поглед към шогуна.

— Имам една молба...

Шогунът повдигна високо едната си вежда.

— И защо трябва да изпълнявам молбата ви?

— Защото съм самурай. Моля ви да умра с чест. Искам да си направя сепуко.

— Това отлично би ви устроило! — излая шогунът насреща му. — Само самураите имат право да извършват самоубийство, а вие нарушихте нашия кодекс и вече не сте самурай! Така че ще бъдете съден! Освен това ще бъдете и разпитан, защото, доколкото разбирам, не сте единственият участник в заговора.

Раменете на даймьото увиснаха при тези думи. Сега приличаше на човек, който напълно се е предал.

Шогунът се обърна към нинджата, вероятно си мислеше, че сломеният даймьо вече не е заплаха. Но се лъжеше. В същата секунда Сайкаку стремително се хвърли върху него и изтръгна оръжието от ръката му. Когато понечи да забие меч в корема си обаче, нинджата го ритна и той падна на земята. Нинджата се метна върху него ловко като тигър и не му позволи да мръдне — бе допрял до гърлото му острието на нинджатото си.

— Достатъчно, Сайкаку, не ти ли стига всичко дотук? — тихо, но решително произнесе нинджата.

— Завържи го за по-сигурно — нареди Токугава Цунайоши и му хвърли обито си.

Кидо безмълвно се подчини. Когато свърши, се изправи и се поклони на шогуна.

— Благодаря ти, Кидо! Ще се погрижа да получиш земите си. Честта на семейството ти трябва да бъде възстановена — рече шогунът.

— Благодаря още веднъж и на вас — обърна се Токугава Цунайоши към приятелите. — Как да ви се отплатя?

— Моцаемон! — бързо извика Юлиан. — Той е обвинен несправедливо. Молим да го освободите!

— Само това ли? Вие сте много скромни и смело се застъпвате за другите. Носите сърца на истински самураи — отвърна владетелят и Юлиан видя колко горд се почувства Леон. — Разбира се, че ще се разпоредя да го освободят.

— Можем ли да го придружим до вкъщи? — попита Юлиан.

Шогунът кимна:

— Щом искате. Искам също така да знаете, че винаги сте добре дошли в палата ми, вие и вашата котка!

— Благодарим ви! — извикаха радостно приятелите в един глас и се поклониха ниско.

— Мога ли да направя още нещо за вас, Кидо? — попита владетелят.

— Моите хора също са обвинени несправедливо. Моля ви да ги освободите.

— Разбира се, че ще го направя — отвърна шогунът.

На следващия ден по обед приятелите, Мийу и родителите ѝ седяха във вътрешния двор на странноприемницата. Още предишната нощ Мийу и Юкико не ги оставиха на мира, докато не им разкажат най-подробно за осуетеното нападение срещу шогуна и за последвалото освобождаване на Моцаемон. Особено любопитна бе Мийу — искаше да знае и най-малката подробност.

— Жалко, че не бях с вас... Толкова ми се искаше да се бия с проклетия Сайкаку!

Казвайки това, Мийу се завъртя около себе си и започна да сече въздуха с длан.

Юлиан я гледаше и си мислеше, че тя наистина е много пъргава и силна и че от нея без съмнение би излязъл добър самурай...

Сега обаче Мийу седеше спокойно и наблюдаваше театралната трупа, която тъкмо се качваше на сцената, отново издигната в двора на странноприемницата на баща й.

Кидо махна към публиката и извика:

— Пиесата е за един жаден за власт даймьо, едно умно куче и един благороден шогун! Тя е специално за вас!

След това представлението на кабуки трупата започна. Кидо изпълняваше ролята на кучето. Застанал на четири крака, с нос, почти опрян в пода, той търчеше по сцената, дишаше задъхано и не спираше да лае.

— Виж, Кия, има и симпатични кучета — подхвърли Юлиан към Кия, която наблюдаваше случващото се на сцената с широко отворени очи.

В този момент един облечен като самурай актьор скочи към кучето. И по мона върху кимоното му Юлиан разбра, че това би трябвало да е Сайкаку. Даймьото не се поклони на кучето, а го ритна отзад.

— Мъчител на животни! — извика Ким.

Кидо се изниза, скимтейки, а Сайкаку се хилеше надменно. След това изпълни монолога си, в който се представяше за шогун и изброяваше достойнствата си.

Приятелите, Мийу, Юкико и Моцаемон го освиркаха.

С престорен гняв даймьото заплаши публиката с юмрук, след това той и самураите му отпразнуваха победата си, естествено, като я поляха със значително количество саке. После заспаха и хъркането им огласи двора.

— Любопитен съм какво ще стане сега — тихо каза Юлиан на Ким и Леон.

Не му се наложи да чака дълго. Кидо, все още в ролята на куче, се прокрадна към тях. Следваха го още актьори, които също се бяха превъплътили в кучета. Те обкръжиха даймьото и хората му.

— Започва се! — извика Леон и запляска с ръце.

Кучетата се нахвърлиха върху предателите и започна яростна битка. Само че завърши по-различно, отколкото очакваше Юлиан — хората на Сайкаку взеха превес.

— Олеле! — извика Юлиан. — Надявам се шогунът да не гледа тази пиеса!

Но след това, когато изглеждаше, че кучетата са победени, Мийу внезапно скочи на крака. С един скок се озова на сцената и се включи в действието.

— Само така, Мийу! — въодушевено изрева Юлиан.

Момичето изтегли изпод кимоното си един сай и не след дълго извади от строя Сайкаку, който издъхна театрално. Кучетата около Кидо възвърнаха смелостта си и отново се хвърлиха срещу предателите. С помощта на Мийу те най-сетне успяха да прогонят самураите на Сайкаку.

Когато битката свърши, приятелите заръкопляскаха толкова силно, че чак ръцете ги заболяха. На финала благородният шогун още веднъж излезе на сцената и благодари на Мийу и на кучетата.

— Представлението беше много хубаво! — каза по-късно Юлиан на Мийу.

— Радвам се, че ви хареса. А сега отново ще имаме нужда от вас. Родителите ми искат да поканят Кидо и вас на празничен обяд. Остава само да купим още някои неща от пазара. Искате ли да изтичате дотам? През това време аз ще помогна на мама в кухнята.

— С удоволствие! — извикаха приятелите.

Веднага щом Мийу им каза какво да купят, тримата изхвъркнаха навън.

Едва направил няколко крачки обаче, Юлиан се спря, после замислено погледна към Ким и Леон.

— Всъщност... — започна той.

— Знам какво ще кажеш — прекъсна го Леон и въздъхна. — Време е да се връщаме вкъщи. Това искаше да намекнеш, нали?

Юлиан кимна, без да каже нищо.

— Имаш право — съгласи се Ким. — Разрешихме случая. Сайкаку е арестуван, а ние се уверихме, че срещу кучешкия шогун наистина е имало заговор. Само че намирам за много тъпо отново да се

изнижем, без да сме си взели сбогом с новите приятели. Освен това ще е жалко да изпуснем вкусния обяд.

Леон се удари по гърдите.

— Това е най-малкият проблем! Когато се върнем вкъщи, ще ви сготвя нещо!

Ким се засмя.

— Да, обеща ни още докато бяхме в палата. Нямам търпение да опитам ястията ти!

— Ще хлъцнеш от възторг! — похвали се Леон.

— Я виж ти! И да знаеш, че приемам само оригинална японска кухня!

— Дадено, а сега да намерим храма на Аматерасу и да се върнем в Зибентан. — Леон настойчиво погледна Кия: — Знаеш как да стигнем дотам, нали?

Котката наклони глава, измяука и се втурна нанякъде. Не след дълго Ким, Леон и Юлиан се озоваха пред храма на богинята. Запътиха се към приклекналото за скок каменно създание, наподобяващо лъв, през което дойдоха в Едо.

Влязоха в него и нищо не можа да ги спре — нито камъкът, нито хоросанът... Темпус ги пренесе отново вкъщи.

НА ОРЪЖИЕ СРЕЩУ БЛУДКАВИЯ ВКУС

Измина една седмица от пътешествието при шогуна. И тъй като бе събота вечер, Леон покани вкъщи Юлиан и Ким. Ким, разбира се, бе взела и прекрасната котка с кехлибарена козина и изумруденозелени очи.

Гостите на Леон се настаниха в трапезарията в очакване на онова, което той им бе обещал.

Момчето успя да уговори родителите си да отидат на кино, а след това да се поразходят из града. Те излязоха преди три часа и освободиха терена, но той нямаше намерение да организира парти, да надуе музиката до дупка или някоя подобна глупост. Нищо подобно! Завърза една престилка и се барикадира в кухнята. През седмицата изчете многобройните готварски книги на майка си и най-накрая откри онова, което му трябваше. Едва след това отиде да напазарува.

Леон направо летеше из кухнята. Върху печката бяха строени три тенджери и един тиган и главният готвач Леон се опитваше да следи нещата изкъсо. Не му се удаваше толкова лесно, като се има предвид, че най-голямото му кулинарно постижение досега бе палачинка с плънка от течен шоколад.

Но Леон нямаше да е Леон, ако не даде всичко от себе си.

И така, той кълца и стърга на рендето, сече със сатъра, счуква подправки и ги добавя към ястията, бърка и опитва...

И засега, поне така смяташе самият той, кулинарното му творчество се увенчаваше с успех. Вече се канеше да пристъпи към финала и да нагости визискателните си гости.

Бързо изсипа предястието в чиниите, а после, натоварен с тежката табла, гордо се отправя към трапезарията.

— Уха, изглежда апетитно! — възкликна Юлиан, когато Леон му сервира. — Какво си приготвил?

— Соба, суши и цукемоно за предястие. Пиле с гъби шийтаке като основно ястие и сладки топки, пълнени със сливи, за десерт — изброи той.

Ким опита зеленчуковата супа.

— Много е вкусна, признавам! Справил си се великолепно! — каза тя на Леон, който със затаен дъх очакваше присъдата ѝ.

Лицето му светна от удоволствие и той понечи да седне до тях на масата.

— Свали си престилката! — през смях каза Ким. — И кажи какво смяташ да правиш с двете супени лъжици, които се подават от джоба ти?

Леон се засмя и извади лъжиците, както самурай изтегля меча си.

— Ето това! — каза той. — Това са моите оръжия срещу скучната храна и блудкавия вкус!

САМУРАИ И НИНДЖИ

Японската държава възникнала през IV в. в резултат на обединението на племена, дошли на Японските острови от Азия още в праисторически времена. Пришълците изтласкали местните племена (айни) на север. За поддържането на реда в провинциите, за завоевателните походи срещу айните и за охраната на двореца императорът създал военни отряди от воители (буши), набирани от простолудието. За командири били назначавани местни аристократи. Воините давали клетва за вярност и служели на командирите като на свои господари. Командните длъжности се наследявали. Така постепенно се формирали воински кланове (родове).

Думата „самурай“ означава „някой, който служи някому“. През X в. самураи наричали само воините, които служели на императора. По-късно всички воители, които служели на влиятелни господари, били наричани самураи.

Властта на императора (тенно) се предавала по наследство. Когато се случело императорът да умре, преди наследникът му да навърши пълнолетие, се назначавал регент, който да управлява, докато императорът навърши необходимата възраст.

През IX в. регентският пост за пръв път бил зает от човек извън императорското семейство. Императорът се оженил за дъщерята на Фудживара Йошифуса — глава на влиятелен аристократичен род. Тъй като по традиция децата били отглеждани в семейството на майката, Йошифуса станал регент на непълнолетния император, т.е. на своя внук. Неговият син — Фудживара Мотоцуне, станал регент на следващия император. Мотоцуне обаче запазил поста си регент и след като императорът навършил пълнолетие. Системата всеки император, независимо от възрастта си, да има постоянен регент, който реално управлява страната, се утвърдила, а родът Фудживара си присвоил правото да излъчва регенти и управлявал Япония близо 300 години.

С течение на времето обаче воинските родове ставали все по-силни, придобивали богатства и земя, както и все по-голяма

самостоятелност. Те често воювали помежду си, водени от стремеж към влияние и контрол над императорския двор, а отслабената императорска власт не била в състояние да осигури стабилност в страната.

През 1180 г. се разразила гражданска война. Войските на рода Тайра били разбити от клана Минамото.

След победата си Минамото Йоритомо поискал императорът да го обяви за сейи тай шогун (велик пълководец) и сформирал военно правителство (бакуфо). Системата на управление, която въвел, се нарича шогунат. Императорът изпълнявал главно церемониална роля, а действителното управление се осъществявало от шогуна чрез назначени от него чиновници. Йоритомо въвел и закон за унаследяване на поста шогун — един самурай можел да стане шогун само ако е син на шогун. Шогуните Минамото управлявали до 1333 г., когато властта завзели шогуните Ашикага (1335–1573).

С преминаването на властта от аристокрацията към военното съсловие в Япония постепенно се установило господството на феодалната система. Обществото било разделено на съсловия: самураи, селяни, занаятчии, търговци.

Самураите били висшето съсловие, останалите били простолудие. Във всяко съсловие, особено при самураите имало множество подразделения. Даймьо били най-едрите земевладелци и най-видните представители на самурайските кланове.

Даймьо се подчинявали само на шогуна. Притежавали земи, които включвали села, оризища, гори, управлявани от техните васали. Даймьо имали пълна власт над поданиците си и можели да се разпореждат дори и с живота им, както намерят за добре.

От втората половина на XV в. даймьо започнали да изместват управителите на провинциите, назначавани от шогуна, и все по-малко зачитали централната власт. Даймьо присвоявали частни и държавни земи, поддържали големи родови войски, строели си великолепни замъци. Съперничеството между тях се засилило. Япония била обхваната от кръвопролитни междуособици. В началото на XVI в. страната се разпаднала на няколко княжества, които водили опустошителни войни. Едва през втората половина на XVI в. Токугава Йеясу успял да възстанови единството на държавата.

След като разгромил своите съперници, през 1603 г. Йеясу заставил императора да го обяви за шогун и взел цялата власт в свои ръце. За столица на новия шогунат обявил Едо (днешно Токио). Токугава въвел строги правила и норми за военните феодални владетели и за останалите прослойки в обществото. Забранено било например преминаването от едно съсловие в друго, както и междусъсловните бракове.

За да прекрати междуособиците, Йеясу въвел система на заложничество (санкин ко-отай, т.е. „периодично присъствие“). Всеки даймьо — по това време те били около 275, бил длъжен известно време да пребивава на служба в Едо, след което за същото време се завръщал в своето владение, но член на семейството му оставал за заложник в Едо.

Шогуните упражнявали своята власт, опирайки се на самураите.

Самураите трябвало да следват определени нравствени правила, наречени бушидо, или „пътя на война“. Бушидо изисквал преданост и всеотдайност към господаря, непрекъснато самоусъвършенстване и закаляване на волята и духа. От самурая се очаквало да води скромен начин на живот, да се бие смело, да презира смъртта и с радост да отдаде живота си на своя господар.

Повечето самураи произлизали от семейства на поколения воители. Те много се гордеели със своята семейна история.

Момчето, родено в семейство на самураи, получавало първия си меч в деня на раждането си. Това не бил истински меч, а символ на живота, който му предстоял да води. Бъдещите самураи започвали тренировки на тригодишна възраст с бащите си, като използвали дървени мечове. На около 13 години, момчето било изпращано при роднини или учители по бойни изкуства, получавало истински меч, доспехи и воинско име. Половината от името било името на бащата, а другата половина — неговото собствено. Обучението на самураите продължавало, докато навършат 20 години. После младежите тържествено били приемани в самурайската общност — избръсвали предната част на главата им, а спускащата се на тила коса връзвали на специален възел. Тържествено им връчвали двата меча — дългия катана и късия уакизаши.

От жените и дъщерите на самураите не се изисквало да участват в сражения, а да се грижат за дома. Жените самураи били рядкост. Но

от самурайските жени се очаквало да са храбри и обучени да си служат с различни оръжия, за да могат в отсъствие на мъжете да защитят дома от врагове.

Когато не воювали, самураите изучавали литература и изкуство, пишели поезия, занимавали се с живопис. Воините, които владеели добре тези умения, били за пример.

Според бушидо самураите не можели да изпълняват секретни задачи. От XIV в. тази работа се вършела от нинджите. Те били тайни агенти на даймьо. Били обучени да подкопават силата на противника, като събират важна информация, да извършват убийства, саботажи, терористични нападения. Нинджите били толкова добри в изкуството да се прикриват и да изненадват врага, че някои хора дори вярвали, че те могат да стават невидими или да се превръщат в животни. Нинджуцу — изкуството на война нинджа, вероятно води началото си от китайски воители, избягали в Япония, когато земите им били нападнати през 10 в. Като част от подготовката си бойците нинджи усвоявали уменията да се прокрадват незабелязано и да работят под прикритие.

Обучението им се провеждало в пазени в тайна училища, скрити в труднодостъпни места. Смята се, че е имало между 25 и 100 такива училища в Япония. За разлика от самураите, нинджи можели да бъдат както мъже, така и жени.

Действието на книгата се развива по време на управлението на Цунайоши — петия шогун от династията Токугава. Тогава Едо вече бил най-големият град в света — с население около 800 000 души.

Исторически факт е, че Цунайоши издал указ, с който забранявал убиването на кучета, котки и стари коне под страх от смъртно наказание. Той заповядал да построят приюти за бездомни кучета и задължил всички, включително и даймьо, да се покланят на кучетата. Това му донесло прозвището „кучешкия шогун“. Мнозина влиятелни японци не одобрявали този указ и не гледали с добро око на него. След смъртта на шогуна указът веднага бил отменен.

Гостилничарят Моцаемон също има свой реален прототип. През 1700 г. в Едо живеел търговец и гостилничар на име Нарайя Моцаемон, който бил един от най-богатите хора в града. Това е всичко, което се знае за него, така че дъщеря му и жена му са плод на въображението на автора.

Останалите герои в книгата са създадени от автора, но биха могли да съществуват точно такива, каквито са описани. Със своето чувство за дълг и за чест самураите и днес са пример за подражание. Бушидо (пътят на война) постепенно се превърнал в система за морално поведение в цялото японско общество. Японците се прекланят пред героите, които предпочитат смъртта пред това да загубят честта и достойнството си, преследвайки слава, власт и материално благополучие. Много филми, книги и паметници възхваляват смелостта и доблестта на самураите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.